

საქართველო ზელთვნიება

ISSN 0132-1307

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

10

1983

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
უძველესი მემკვიდრე

180
1983

ბამდე აუწყავია და შიშველი ფეხები ბუხარის ქვაზე
წიფიფიქება. კუთხეში ჩვიდმეტოდე წლის ქორიკა
ბიჭი ზის. ერყენული
გაგლინიანობით

მერი. (შეშას შეაგდებს ბუხარში. გალინიანობით)
:ღარ მოგბურდა მაგიდაზე ძუნძული, ბაზიერო!

(კაცი ჟიუტად განაგრძობს როკას)

(ფეხებს ჩამოუშვებს ბუხრიდან)

ოპ, როგორ ჩაგაფარებ მაგ მოტკვლილ თავში!

(დაიბრება და ქოშს ისვრის კაცს, ის პაერშიკა
ლიკურს, მერე მოწყვეტით ჩამოჯდება მაგიდის კა-
დეზე და დაკვირვებით ათვალიერებს ფესსაცმელს)

მელოტი. (ბოთლს წაატანს ხელს) შენი ქოშით

უნდა დავლიო პატრონის სადღეგრძელო, მერი!

(ღინის ჩასხმას აბიკებს, მაგრამ მერი დგება და

ხელიდან გლეჯს იმპროვიზირებულ სასმისს)

იონა. (შლაპას მოიხდის და მაგიდის ძვიდეს ჩა-
მოეყრდნობა იდაყვით) აცალე, გალაღება ბავშვს,
ძლივს გამხიარულდა!

მერი. კარგი ვალაღებაა, ვირს დემსგავსა ამ-
ხელა კაცი.

იონა. ვირს რას ირჩი, შე ქალო!

მელოტი. ჩემზე ღაპარაკობ?

იონა. (ღინოს ისხამს) არა, ვირზე!

მელოტი. ნუ მამბრაზებთ, ნუ მამბრაზებთ!

მერი. მელოტი, წადი, შეშა დაჩეხ!

მელოტი. ახლავე!

(მაგიდაზე წამოგორდება და იძინებს)

მერი. შედ ხმაში ხვრინავს, ოხერი!

იონა. მოდი, დავლიოთ, მერი!

(გარედან წვიმის ხმაური ძლიერდება)

მერი. მთელი დღეა წვიმს, წვიმს... გამოშატერა

ამ წვიმამ (პაუზის შემდეგ) წადი, იონა! პატრონმა არ

მოიყვაროს, თორემ მოგკლავენ ბაზიერები! ხომ იცი,
როგორ სძულხართ?

იონა. შენც გძულვარ?

მერი. ისე, რა...

იონა. (ღინოს სვამს...) წვიმს, წვიმს...

მერი. (ბიჭს) შენ მას ელი...

გიო. პატრონს!

მერი. ის კაცი რა იქნა, შენ რომ მოგიყვანა?

გიო. დამტოვა და წავიდა.

მერი. ბაბუაა შენი?

გიო. არა, მამა!

მერი. სახელი რა გქვია?

გიო. გიო!

მერი. რაო, ურევ?

გიო. შეგადაშიკ, ისე ცუდი ბიჭი არა ვარ...

მერი. ქალაქში ცხოვრობ?

გიო. დიახ, ისე ცუდი ბიჭი არა ვარ... .

მელოტი. (თავს წამოყოფს, ზანტად გადაწე-
დება რალაც პაპკას, ქალაქს ამოიღებს და კით-
ხულიობს)

პოტენციურად საშიში. თამამად აზროვნებს.

გიო. მამაჩემს ურჩიეს პატრონისათვის მიემართა,
ახალი აღმშრდელობითი სისტემა შეიმუშავაო.

მერი. წინათ კაცთმოძულეს და უაღთაბანდს
უყოფდნენ პატრონს ქალაქში.

იონა. ახლა პატრონის ავტორიტეტი ძალზე ამაღ-
ლდა. ვაი თქვენს პატრონს!

მერი. მერე და, დაგიულოებს აქ წამოსვლაზე?

ლაშა თაბუაშავილი

ათვიინიარება მიიინოს

კიეის ორ მოქმედებად და შვიდ სურათად

მოქმედი პირები:

- გიო
- იონა
- პატრონი
- იონა
- მერი
- მელოტი
- ცალთვალა ბაზიერი
- პირველი ბაზიერი
- ყრუ-მუნჯი ბაზიერი ქალი
- ბაზიერი ქალები და კაცები

სურათი პირველი

უვითლად ჩამუქებული, ოვალური ფორმის ბუნგა-
ლო, გრძელი მაგიდა, კანტიუტად გარშემოწყობილი
სკამებით. კუთხეში მაღალი ბუხარია, ტაბლა და სკა-
მებად გამოყენებული ჭორკოები. გრძელ მაგიდაზე
დიდი, თეთრი ბოთლი დგას, ნახევრამდე შინდისყური
ღვინით სავსე, ბოთლის გვერდით მოხრდილ ზურის
ნატეხია. შლაპასა და ძველანებში გამოწყობილ მა-
წანწალას თავი გვერდზე გადაუხრია და მაგიდის
კედზე რალაც ყრუ რიტმი გამოჰკავს, მაგიდაზე,
ბოთლს გარშემო ზორბა, მელოტი კაცი ცეკვავს, მუ-
ცელზე განსკვეული შინდისყური პერანჯი და გრძელ-
ჩექმები ავიდა. კაცი უხმოდ ცეკვავს ბოთლას გა-
წეშით.

ბუხართან გრძელკაბიანი ქალი ზის, კაბა ნეხლე-

გ ი ო . ახლა ჩემთვის ყველაფერი სულერთია.
 მერ ი . რატომ?
 მ ე ლ ო ტ ი . (განაგრძობს კითხვას) ბავშვობიდან
 უყვარდა ერთი ქალიშვილი, შემდეგ ის გოგო მშობ-
 ლეშმა პოლიციის უფროსის ვაჟიშვილზე გაათხოვეს.
 გ ი ო . მაშინ ქალაქში არ იყო. დანგრეული საუბრის
 შესაკეთებლად იყვნენ წასული ეკ და მიაი მეგობ-
 რები. დაბრუნებისას გიომ გოგონას გათხოვების ამ-
 ბავი რომ შეიტყო...
 მერ ი . რა პქვას გოგონას?
 გ ი ო . ანა! (გამორეკვევა) რა მკითხეთ?
 მერ ი . შენ უკვე მიახსუბე!
 მ ე ლ ო ტ ი . როგორც კი ანის გათხოვების ამბაუ
 გაიგო, თოფით შეუვარდა საქორწილო სუფრასზე პო-
 ლიციის უფროსს და მის ვაჟიშვილს.
 ი ო ნ ა . წარმოუდგენელია, პოლიციის უფროსს?
 მ ე ლ ო ტ ი . პო!
 ი ო ნ ა . პოლიციის უფროსს!
 მ ე ლ ო ტ ი . პო-მეთქი და მის ვაჟიშვილს!
 ი ო ნ ა . პოლიციის უფროსის ვაჟიშვილს?
 მერ ი . იონა, ნუ მამოუნობ!
 მ ე ლ ო ტ ი . განაირაღეს და სცემებს. ორჯერ და-
 კარგა გონება! ლოგინად ჩაჯარდა და მთელი სამი
 დღე აბოღებდა.. გათხოვდა, გათხოვდაო.
 მერ ი . ვინ გათხოვდა?
 გ ი ო . რა მკითხეთ?
 მერ ი . არაფერი...
 მ ე ლ ო ტ ი . მერც ისევ მიუვარდა და...
 მერ ი . და ისევ სცემებს, არა?
 გ ი ო . დიახ, ამჯერად უფრო საფუძვლიანად!
 მერ ი . პატრონი მოგივლის, სულ ამოგიგდებს
 მაგ სიყვარულობის თავიდან და ისეთ კაცს გაგ-
 ხდის...
 ი ო ნ ა . ხომ შეიძლება სულ მალე თვითონ გახ-
 დეს პოლიციის უფროსი...
 გ ი ო . ვინ, მე?!
 ი ო ნ ა . პო, შენ!
 გ ი ო . აბა, კარგად იუვაით!
 მერ ი . სად მიდიხარ?
 გ ი ო . სტუმრად!
 მერ ი . ვისთან?
 გ ი ო . პოლიციის უფროსთან...
 ი ო ნ ა . და მის ვაჟიშვილთან?
 გ ი ო . და მის ვაჟიშვილთან.
 მერ ი . შენ აქედან ვეღარსად წახვალ!
 გ ი ო . რატომ?
 მერ ი . იმიტომ, რომ აქ მოსული თავის ჭკუაზე
 ვეღარ ივლის...
 გ ი ო . ვინა ხართ თქვენ?
 მერ ი . ბაზიერები, აქ მიმინოებს გეშვან, ათვა-
 ნიერებენ... შენც მოთვინიერებები, პატრონი მალე
 მოვა.

(გაღის)

ი ო ნ ა . აქ ათვინიერებენ!
 გ ი ო . გავიცი, მიმინოებს!
 ი ო ნ ა . არა მარტო მიმინოებს, შენაირებხაც. ეს
 ბაზიეროა სეტყა, რომელიც მიმინოების მოთვინეა-
 რების ხერხებს ახალგაზრდებზე იყენებს. შენ ილი,
 როგორ ათვინიერებენ მიმინოს?
 გ ი ო . არა.

ი ო ნ ა . საშინელი პროცესია, გამოსუყვარების
 პროცესი, შელოცვას ეძახიან ესენი. ^{პროცესული}
 გ ი ო . მერც რა მოხდება, რომ შემდეგ ^{დღეობა}
 ი ო ნ ა . რა და თოფით შევარდნის მაგივრად სა-
 ქორწილო ხაჩუქარს მიაერთებ პოლიციის უფროსის
 ვაჟიშვილს!
 გ ი ო . მე? მთვარომევე?
 ი ო ნ ა . მე დაგესმარები გაქცევაში, თორემ დაბ-
 რუნდებიან ნადირობან ბაზიერნი...
 გ ი ო . ჩემთვის სულ ერთია! კისერი უშტრევიეთ
 ბაზიერებსაც და მიმინოებსაც.
 ი ო ნ ა . შენ არ იცი, როგორი გახდები შელოც-
 ვის შემდეგ, შენში ყველაფერს მოკლავენ ლამაზს,
 კეთილს, სიყვარულს მოკლავენ.
 გ ი ო . (ჩაიკრძება) სიყვარულს მოკლავენ?
 ი ო ნ ა . მოკლავენ.
 გ ი ო . მაშინ დავრჩები!
 ი ო ნ ა . რას იზამ?
 გ ი ო . დავრჩები!
 (სიღრმეში ბაზიერები რიტუალურ ცეკვას იწყე-
 ზენ, სცენის სიღრმიდან კოკლოზით შემოდის ორნი-
 ცოლედი წლის კაცი, მას მელტი ეხმარება. ვიღაც
 შესძახებს „პატრონი“. ბაზიერები ცეკვას წყვეტენ
 და მას მიეჭრებიან)
 პ ა ტ რ ო ნ ი . (ტყეილისაგან იმანკება) არაფერია,
 არაფერია, ნაღობობა მხოლოდ.
 (მერი ჩაიხოქებს და ჩექმას ხდის კაცს)
 არაფერია-მეთქი, დამანებე, მერი, თავი!
 (გოის შეხედავს)
 ეს არის ის ბიჭი?
 (მერი დაიხრება და ყერში უნგრულებს რალა-
 ცას)
 მაშინმა ორი ოქრო დატოვა?
 მერ ი . დიახ.
 პ ა ტ რ ო ნ ი . იონა, შენ რატომ მოხვედი?
 ი ო ნ ა . სოკოს ვკრეფდი და წვიმამ მომიხწრა.
 პ ა ტ რ ო ნ ი . თუ მერის სიყვარულმა გაგიხსენა?
 (ბაზიერები სიღრმეში სულ ჩვენს ლანდლა-გინებაში
 ამოგდის ივლი და ახლა მოგენატრეთ?! მწყერი აქა-
 მეთ და შავი ღვინო არ მოაკლოთ, თორემ წავა და
 ხტუმარ-მასპინძლობას შეგვიგინებს. იონა! ხედავთ, რო-
 გორ გართულა სოკოს კრეფით, ჩემი დაღვინილი
 ბიჭებისაც აღარ ეშინია. მომითმინეთ, მომითმინეთ,
 იქნებ ჩვენს რაზმში გადაწვიტა შესვლა, მა?
 (საერო ხორხოცი)
 მე მგონი, მისვან კარგი ბაზიერი დადგება, გაწ-
 რთვნა სჭირდება მხოლოდ!
 (სახეპოციანრი ბაზიერები გარს შემოხვეყვიან იონს
 და პატრონს აყვებიან თამაშში).
 I ბ ა ზ ი ე რ ი ბ ი ჭ ი . უპირველეს ყოვლისა,
 თერთი დავაა საქირო მიმინოს მოსატყუებლად და
 კედით ნაქსოვი ღიდროსთავლება ბადე...
 მიმინოს დანახაზე ვშლით ჩიტ-ბადეს და ბუჩქს
 ვეფარებით. გრძელ ჭოხზე გამოზმულ დაეოს კი ფეო-
 ქვას ვაწყებებთ. მიმინო დაეოს ჩამოუჭრატლებს
 კლანკებში ჩასაგდებად და ბადეში ებმება... ბადეში
 გაბმული მიმინოს ფეხზე წონარებს ვაბამთ და თვა-
 ლებს ძალთ ვუხვევთ... გარდა ამისა, სამხრე საღტეს
 ვუკეთებ, რომ ხელიდან გადავარდნისას წელი არ
 გადახტებეს... პირველ მწყერს რომ მოინადირებს,

აპი უნდა გაუტეხო მწუერს და ტვინი ამოაქნეონო მიმინოს... მაგრამ მანამდე სახლში მიყვანილ ტუკვის კანაუს შევხსნით და დამეს უთუვეთ... ვაშიშლიდებთ... მერე ვაძღობთ... გაუთავებლად ჩავეყვით რაღაცას უღრში და ვაჯანჯღარებთ, ვათავუანებთ.

პატრონი. (იკინის, ამწნეეს გიოს). მოდი, ბიჭო, აქ! (გიო ადგლიდან არ იბრება). მოდი-მეთქი! გიო. (წელი ნაბიჯით მიდის მასთან) გამარჯობა! პატრონი. გაგიმარჯოს რა გქვია?

გიო. გიო! პატრონი. რამდენი წლის ხარ? გიო. თქვენ? პატრონი. რა, მე?! გიო. რანდენი წლის ბრძანდებით?

პატრონი. (იკინის) ორმოცდახუთის გაჯღებო მილე, მოხვალ ჩემს დაბადების დღეზე? გიო. (მხრებს იჩეჩავს) თუ დამპატიებთ! პატრონი. რატომ გაუშრე მამაშენს სისხლი, ბიჭო?!

გიო. სახელი მისთვის მყოხებთ, რომ ბიჭო მე-დახოს!

პატრონი. (გაკვირვებული) უფრე ამას შენ?! ცალ დედა ბაზიერი. როგორ ელანარაკები პატრონს?

პატრონი. დანებე თავი! (ინტერესით შეჰყურებს). შენ იცი, რატომ მოგიყვანეს ჩემთან? გიო. ვიცი. პატრონი. რატომ?

გიო. ვიცი-მეთქი! პატრონი. შერე, თანახმა ვარ? გიო. ჩემთვის სულ ერთია! პატრონი. რომ არ გეჯობა სულერთია აცხს?! გიო. ჩემთვის სულ ერთია!

I ბაზიერი. ძალზე შეგიტამამდათ, პატრონო!

პატრონი. შენ ჩემზე უფრო თავმოყვარე ხარ?! I ბაზიერი. მამატიეთ! პატრონი. (ვიოს) მოგწონს აქაურობა? გიო. ისე რა... პატრონი. შეყვარებული ხარ? გიო. ნახვამდის!

(ტრიალდება და მიდის, მაგრამ ბაზიერები მკლავში წაატანენ ზელს და შეაჩერებენ)

პატრონი. გინდა დაისვენო და ლალი კაცი გახდე? გინდა ამოგათალო ეგ სიყვარული?! გიო. (მოუტრიალდება) მინდა! (პულსა) მინდა!

პატრონი. (დგება, კოკლობით მიდის მასთან და მხარზე აღებს ზელს)

შენ კარგი ბიჭი ხარ, მე შენ ნაღდ ბაზიერს გაჯღდი. ბაზიერს, აბა, დაკვირდით, რაღაცით არ გაგონებთ ჩემს ახალგაზრდობას?

(ბაზიერები ჩუმად არიან).

ნთუ ვერც ერთი ვერ ამწნევეთ მსგავსებას? მერე. ზო, რაღაცით თითქოს გგავს! პატრონი. (ზელს ჩიქნეეს) დაბრმავებულხარო ყველა! (გიოს) მიდი, სიბნელეთი დაქეი და რაც უნდა დაინახო, ხმა არ გაიღო ის გოგო შემოიყვანეთ. გიო. (მხრებს იჩეჩავს და სიბნელეში გადის) კი, ბატონო!

ახალგაზრდობას. (მერი გადის და ანი შემოჰყავს).

პატრონი. გამარჯობა! ანი. გამარჯობა! პატრონი. დაწუნარდი. მოისვენე ცრტა? ანი. ღია!

პატრონი. ხომ კარგად გეპყრობოდნენ? ანი. ღიახ.

პატრონი. რა გქვია? ანი. ანი.

პატრონი. რატომ მოხვედი ჩემთან, ანი? ანი. მე არ მოვსულვარ? პატრონი. აბა?

ანი. მომუყვენს. პატრონი. ვინ მოგიყვანა? ანი. არ ვიცი. ვიღაც კაცებმა.

პატრონი. ქმარმა რატომ გამოგადგო სახლიდან? ანი. ვტიროდი. პატრონი. რაო, რაო!

ანი. ვტიროდი ბევრს. პატრონი. რატომ ტიროდი? ანი. ისე... მტირებოდა!

პატრონი. მტირალა გოგო ხარ? ანი. ალბათ. პატრონი. მკლავები მიჩვენე! (ჩაქებს უსინჯავს) რატომ დაისვი მკლავზე სამართებელი?

ანი. ცულ გუნებაზე ვიყავი! პატრონი. ყოველ უგუნებობაზე იჭრი ძარღვებს?

ანი. არა. მამინ ძალიან ცულ გუნებაზე ვიყავი. პატრონი. იმიტომ, რომ ქმარი უნდა შემოგწიროდოდა ლოგინში? მშენიერია, არა, ქორწილის პარველ დამეს პატარაალი სისხლში რომ ცურავს მაგიტომ გამოგადგეს სახლიდან?

ანი. ღიახ. პატრონი. და კიდე ტირილის გულისთვის? ანი. ღიახ, მობეჭრდათ.

პატრონი. რა მობეჭრდათ? ანი. ჩემი ტირილი მობეჭრდათ. პატრონი. მოკლედ, სხვა გიყვარს და ძალით გაგათხოვეს, არა?

ანი. ღიახ. პატრონი. რა ჰქვია იმ ბიჭს, შენ რომ გიყვარს? (ანი ჩუმად დგას)

არ გინდა მიახსუხო? ანი. არა. პატრონი. გინდა იმ ბიჭის ნახვა? ანი. არა.

პატრონი. რატომ? ანი. იმიტომ, რომ ციხეში წაიყვანენ. პატრონი. ასე გითხრა მამამთილმა?

ანი. ღიახ. თვლიცი რომ მოყრა. ციხეში ამოვალ-პობო!

პატრონი. ღირსია ის ბიჭი შენი სიყვარულის? ანი. მე ვარ მისი უღირსი, ბატონო!

პატრონი. მამ აბეთი კარგი ბიჭია გიო?! გიო. ანი! (მორბის მისკენ, მაგრამ ბაზიერები უფლავენ ზასს, შებოკავენ და გაკაყეთ)

ანი. გიო! (ტირილი აუვარდება)

პატრონი. საქმარისად ავირუფეთ გული. ხვალ ჩაუტარებთ შელოცვას. მანამდე კი... ერთმანეთს

არ შეხვედროთ. მელოტო! შენ უღარაჯებ გიგოს. ახლა კი, წადით. მიმინოები ჩააპურეთ! მერა, ტაშტა მომბატანე თბილი წყლით, თორემ გამათავა ტკივილმა. (ბაზიერები წადის, ანი მელოტს გაყავს)

პატრონი. (წასასვლელად გამაადებულ იონა) მტოვებ, სიურმის მეგობარო? დარჩი რამდენიმე დღე, რქნებ მოგეწონოს აქაურობა.

იონა. დაჯრები?
პატრონი. ბაზიერების არ შეგვეინდებს. ხელს არ გახლებს არავინ!

იონა. აბა, როდის ვიპავი შშიშარა?
პატრონი. მო, შავს ვერ დაგაბარალებს კაცი. ისე კი, დღეს შეიძლება რომელიმეს ალერსიანად გამოეჭრა შენთვის ყელი. მე გადაგარჩინე.

იონა. გმადლობთ.
პატრონი. არაფერს. ახლა რამდენიც გინდა იტლიკინე ჩემზე ქაღალქში, ვეღარაფერს დამიშავებ.

იონა. ვიცი. ძალიან მომძლავრდი!
პატრონი. წადი ახლა და დაისვენე. ხვალ ვილანაპაკოთ, ბავშვობა გაიხსენოთ.

იონა. გავიხსენოთ! (გაღის. შემოდის მერი ტაშტით ხელში და ფეხითი უდგამს პატრონს).
პატრონი. (კენესის) უმ, ცოტა დამოაჟა, ეს რა ბალახ-ბულახი ჩავიყრია?

მერი. ის. სამეურნალო ბალახია.
პატრონი. საქმეზე ვილანაპაკოთ, ქაღალქთან ვაქრობა როგორ მიღის?

მერი. ყველა დუქანი ჩვენი ნანადირევითაა სავსე.
პატრონი. პოლიციის უფროსს თუ გაუგზავნეთ ოცი ოქრო?

მერი. დიახ, დღეს დღიით.
პატრონი. გაგვატყუავა ოხერმა! ახლა რაალიც რომ გამომიგზავნა!

მერი. ასეთი რთული წყვილი ჭერ არ შეგაკვებდრია.
პატრონი. რთული, არა, რთული მე არ ვიცი. ზეი ისე შავს, თითქოს ჩემი შვილი იყოს. კარგი ბიჭია! მე და ეგ ბიჭი დიდ საქმეებს გვაკავებთო. ძალა ვიკრძენი მასში, ჩემუფლი ძალა იონა არ გაუშვათ, ახლა ჩვენთვის საშოში აღარ არის. ბევრი ასვი. რაც უფრო გაიბითურებს თავს სიმთვარელში, მით უკეთესი, ბაზიერების მახსარად უნდა ვაქციოთ იონა, ჩემი სიურმის მეგობარი!

მერი. იყოს ნება შენი!
პატრონი. ისე კინადამ შევეწირე თქვენს სიყვარულს. ახლაც მტკია სინსტეში ნატყუარი მხარი!

მელოტი. (კენესა-კენესით შემოდის, თავზე ქალიღით წამოუხარავს თავსფარს). ვაიმე, პატრონო, მტკივა, მტკივა...

პატრონი. რა გტკივა?
მელოტი. (კენესის) თავი, პატრონო, თავი!

პატრონი. ეგ შენ დიდი ხანია გტკივა?
მელოტი. არა, არა. ახლა სხვაწაირად მტკივა, ქვა ჩაბარტყა იმ ბიჭმა!

პატრონი. ვინ ბიჭმა?
მელოტი. იმ გიომ, იმ გიომ გამაბარა!

პატრონი. (შეაწარტარებს) თქვი, რა მოხდა, რაგვეწო?

მელოტი. ნუ მაგანჯლარებ, ნუ მაგანჯლარებ, პატრონო!

პატრონი. თქვი!
მელოტი. ის გოგო გაიტაცა გიომ, შენ რომ მითხარი, უღარაჯეო! მე დანით გავქვეყნე!

პატრონი. როდის მოხდა ეს?
მელოტი. არ მახსოვს.

პატრონი. (მერის) სასწრაფოდ დაადევნე ბაზიერები. იპოვონ და ადგილზე შეულოცონ. იონა ასწავლიდა მაგათ გზას. შორს ვერ წავლენ ამ წვიმაში.

მერი. ახლავი! (გარბის).
მელოტი. (კოლთაში თავს ჩაუღებს პატრონს) მამარაზებენ, ყველა მე მამარაზებს, პატრონო!

ს უ რ ა ტ ი მ ე ო რ ა

(წვიმის ხმაური. სიბნელე. სინათლის მერთალი შექვი ავანსცენაზე შეგროვილ წიწვის გროვავზე წამოწოლილი გიოს და ანის ეცემა. გიოს წულეზეთი გაუნღია და პერანკით თმას უშმარალებს გოგონას).

ანი. გაიცვლები, გოო, ჩაიცი, გთხოვ! (იცივის). დამანებე თავი! (უცბე ჩააქერდება გიოს შიშველ მერსს) რა დალურჯებული გაქვს ტანი... როგორ გცემს ასე უმოწყალოდ? აჟ... აჟ, აჟ კი თეფშისხელა სილურტა! (კოცნის ნაიარვე ადგილებში ბიჭს)

ღმერთო, ნეტა ეს სისწარა არ იყოს, ჩემს გვერდით რომ ხარ, რომ შემძლია შეგებო, გაკაცო, თვალეში ჩავხვდომ!

(თავზე მოკილებს ხელებს და დიდხანს უყურებს თვალეში). მე აღარ მჭეროდა... აღარ მჭეროდა, თუკი ოდისმე განახვდი... აღარც მესისწრებოდი! შენ? გეისწრებოდი?

გიო. არ მახსოვს!
ანი. თითქოს საწარელი სისწარა იყო, არა?
გიო. კარგი ადგილი გავსწავლა იონამ. სიმწარელი, წიწვი ბლომად არის. სამწუხაროდ, ცეცხლს ვერ დავანებებ, მოგვანებენ ბაზიერები.

ანი. რატომ გეწონია მათი, ვანა ასეთი ცუდი ხალხია? მე გგონია, ის იონა რადაცას აკარბებს, ვერაფერი გავიგე, ვერც შელოცვა-მოთვინიერების, ვერც სიყვარულის მაკვლის. როგორ უნდა მომიღანს ის, რაც ჩემშია და რამაც ყველაფერს გაუშლტო?

გიო. რასაკვირველია, მაგრამ იქ ჩვენი დარჩენა აღარ შეიძლებოდა. ისეც მოგაკითხავდა პოლიციის უფროსი და ის... (უჭირს სიტყვა ქმარი თქვას) მისი შვილი.

ანი. (მოეხვევა) სულელო, სულელო ბიჭო! ნუთუ არ გეხსის, რომ მე იმ ვაზბატონის ხელი არ შემეხებია. შენებდი! (ხელებს ამოატრიალებს და ნაიარვე უჩვენებს ვილს) ახლა აღარ მაქვს ისეთი ლამაზი ხელეები, სამაგიეროდ, შენ ასე უფრო მოგეწონები... გახსოვს, თითის გადამკარზეც გული რომ მიმდიოდა? მაშინ კი იმ ღამეს, სულ არ შემეშინებია სამართების დასმა. ნახე, რა ღრმა ნაიარვეია!

გიო. (იცივის) მოკლედ, დიდი ნაომარი წყვილი ვართ, ნაიარვეებით დამშვენებულნი.

ანი. (შეაქერდება) შენ ტარი, ტარი... (ხელებს ზურგსლუკა მალავს) აღარ გაგიფიქრებ გუნებას... (ცხველიან ერთმანეთს. შორიდან, წვიმის ხმაურში შემოიჭრება მგლებისა და ტურების ყმული, ღამეული

ტყის ხმაური და ევევნების წყნარი წყარუნის ხმა).

ა ნ ი. (შემართალი) მეშინია!

გ ი ო. რახე?

ა ნ ი. ღამის, ყუბილის, წვიმის, ტყის ამ ევევნების წყარუნის... თითქოს ევევნებიაო, არა?

გ ი ო. ჩემი არ გეშინია?

ა ნ ი. (სერიოზულად) არა (უღიმიან ერთმანეთს). უცებ, ან კვლავ შეკრთება).

გ ი ო. რა მოგდის?

ა ნ ი. ისევ ევევნების წყარუნი მომესმა!

გ ი ო. გეჩვენება, ტყის ხმებია!

ა ნ ი. ჰოო... იცი, რატომ მეშინია ევევნების?

გ ი ო. რატომ?

ა ნ ი. ბაზიერებს აქვთ შებზული ჩექმებზე!

გ ი ო. ევენები?

ა ნ ი. ჰო.

გ ი ო. დაგტოვებ ცოტა ხნით, დავწვერავ აქაურობას!

ა ნ ი. არ წახვიდე, მეშინია!

გ ი ო. მხოლოდ ორი წუთით.

(გადის, ანი მარტო რჩება, მოიბუზება და თავს ჩაიკიდებს. უცებ საიდანღაც წყნარად და შეშმაარავად შემოდის გოისა და ანის სიყვარულის მუსიკალური იუმბა. მელოდია ძლიერდება. ანი თავს მაღლა სწევს და ნაოული ფეხნება სახეზე).

გ ი ო. (ბრუნდება) არავინაა! მოგეჩვენა!

(წვება მის გვერდით. ანი მტკლებში ჩაიკიდებს მის თავს)

ა ნ ი. რა უბეში ქოჩორი გაქვს, გიო?

(ეფერება თმაზე) იცი, რა მითხრა მერიმ? მიმინოვებს. საერთოდ, ოქროსწინწკლებიანი თვალები აქვთო. მაგრამ არის მეორე, ძალიან იშვიათი გიჟის მიმინოცო, მისმენ?!

გ ი ო. ჰო!

ა ნ ი. ამ იშვიათი გიჟის მიმინოს შვი თვალები აქვსო, ამ მიმინოს თითქმის ვერასდროს ვერ იტყენ ბაზიერები, მაგრამ თუ დაიჭირებს, მაშინვე კლავენო.

გ ი ო. ვიც! შვავთვალა მიმინო არ თვინიერდება. ამიტომაც კლავენ.

ა ნ ი. მართლა რა უბეში თმა გაქვს, გიო?

გ ი ო. (თვალდახუჭული) მიყვარხარ!

ა ნ ი. (დაიხრება, კონისს) ხვალ რას ვაპირებთ?

გ ი ო. ცოტა ხნით ქალაქში შევივლით, მერე უბინეთის სასწავლოთან მივალთ და მტკუევესთან გავათავებთ ღამეს. ზეგ კი უკვე სხვა ქვეყანაში ვიქნებით.

ა ნ ი. მაგრამ ოდესმე ხომ დავბრუნდებით აქ?

გ ი ო. რასაკვირველია.

ა ნ ი. საწუალი მელოტი, როგორ გაიმტებ ასე, მე ვიფიქრე მოკლა-მოკო!

გ ი ო. ნუ გეშინია, მელოტის შტერ თავს არაფერი მოუვა.

ა ნ ი. რამხელა დანით გამოგვეკიდა...

(ანი თავს ასწევს, ეხვევიან ერთმანეთს და თივაზე წვებიან. სულ უფრო მატულობს აქამდე ყრულ მტყუარი ევევნების წყარუნის ხმა. ფეხაკრებით შემოდიან ბაზიერნი, თავზე დაადგებიან გატრუნულ წყვილს და უხარმაზარ ჩიტ-ბაღეს გადაათარებენ).

სიბნელე.

(ბუნგალო. ბუხართან თავშეგვეული მელოტი და იონა ჩამოშხლარან, სიღრმეში პატრონი სტენა ბოლოსს. სამი ბაზიერი გოგონა ჩიტ-ბაღეს ქსოვს).

მ ე ლ ო ტ ი. (უეცრად აღრილდება)

გაბედული ნაბიჯით,

ბაზიერო, იარ,

ჩემს მიმინოს სად წაუხვალ.

შტერო ჩიტუნია!

(წყუნით) რატომ არავინ ამუვა?

ი ო ნ ა. ხელი არ შეგისწავლით!

მ ე ლ ო ტ ი. შენ გგონია, ჩემზე უკეთ მღერი?

ი ო ნ ა. არა, ღმერთმა დამოფაროს!

მ ე ლ ო ტ ი. (ნიშნისმოგებით)

გაბედული ნაბიჯით

ბაზიერო, იარ,

ჩემს მიმინოს სად წაუხვალ.

შტერო ჩიტუნია!

მ ე რ ი. დაეურუდიო, მელოტო!

მ ე ლ ო ტ ი. ნუ მამარაზებო! ნუ მამარაზებო!

მ ე რ ი. დაიგვიანებს ბაზიერებმა!

მ ე ლ ო ტ ი. იპოვინან, ნუ გეშინია!

მ ე რ ი. პატრონი ისე ღელავს შენც რამ გამოგატყრა, იმ ღლას როგორ გააღაპვინო თავი?

მ ე ლ ო ტ ი. (წყუნით) ე. იმს ქვა ჰქონდა და...

თავზე წაივლებს ზელებს. აი, ისევ ამტკივდა.

ი ო ნ ა. ეს იმიტომ, რომ მელოტი ხარ!

მ ე ლ ო ტ ი. ჰო, თმა რომ ჰქონოდა, ასე არ მტკინებოდა!

ი ო ნ ა. გინდა თმის ამოყვანის უბნარი ხერხი გასწავლო?

მ ე ლ ო ტ ი. (გახარებული) მასწავლე, რა!

(იონა გადისხრება და უჩრჩხულესს ყურში)

მ ე ლ ო ტ ი. (ჩაფიქრდება) კი, მაგრამ თავზე ვის დავაუშვებინო?

ი ო ნ ა. ეგ უკვე გაღასაწყვეტი პრობლემაა, მელოტო!

მ ე ლ ო ტ ი. საკუთარი არ შეიძლება?

ი ო ნ ა. როგორ არა, მაგრამ სხვისი სჭობია!

მ ე ლ ო ტ ი. რამდენ ხანში ამოიშვია?

ი ო ნ ა. შარღს გააჩნია!

მ ე ლ ო ტ ი. (დაეკვივებით) მატყუებ შენ რაღაცას?!

ი ო ნ ა. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ!

მ ე ლ ო ტ ი. ნუ მამარაზებ, ნუ მამარაზებ!

ი ო ნ ა. მაინც საკვირველია, როგორ გაგზადებს ანთი იდიოტი, შენ მშვენიერი ყმაწვილი იყავი, მე ბომ მახსოვხარ!

მ ე რ ი. (მკვებლ) ჰოდა, შენთვის შეინახე ეგ მოგონებები, ტვინს ნუ ურეც მელოტს!

ი ო ნ ა. რაც აღარა აქვს, რა უნდა აფურო, ისე, შენც მახსოვხარ, ჩემო მერი... ისიც მახსოვს როგორ მიყვარდი!

მ ე რ ი. მეც მშვენიერ ქალწულად გახსოვარ?

ი ო ნ ა. არა, შენ თავიდანვე კახას სული გქონდა!

მ ე რ ი. ყველა ქალწული პოტენციური კახაა, ჩემო იონა!

მ ე ლ ო ტ ი. (წყუნით) შე არ მოეწონვარ კახებს! ხანამ ერთ გემრიელ თავურს არ ვგლიჯავ, არავინ მომეყება!

პატრონი. (რალა ცინკარგულემას ამღვეს
ბაზირ გოგონებს, შემდეგ ზუზუბთან მიდის და ჭირ-
კოზე ჩამოჭდება) დამადევინეთ ერთი ჭიკა!

(ფეხზე წამოდგარი მელოტი და მერი სწრაზად
ღვსებენ სასმისს) გავიმარქოს!

მერი. ღელავ, პატრონი?

პატრონი. არა, შორს ვერ წავიდოდნენ. ჰა,
იონა პატონი, გააპარ ბავშვები და გიხარია, არა?!

იონა. შე გზა ვასწავლე მხოლოდ!

პატრონი. (მკლავებს შლის გაკვირებისაგან)
განა ეს ცოტაა?

იონა. სამწუხაროდ, ცოტაა!

პატრონი. აღარ დაიღაღე ჩემთან ბრძოლით?

იონა. დავიღაღე, სამწუხაროდ! (ღუნის სვამს)

მერი. ნუთუ იპოვნია?

იონა. გაბედული ნაბიჯით, ბაზირო იარ...

მელოტი. (წამსვე აყვება) ჩემს მიმინოს სად წა-
უხვალ, შტერო ჩიტუნა?

პატრონი. შენი ნასროლი ტყვია ახლაც მხარში
მაქვს ჩარჩენილი. სინეტუმი მახსენებს ხოლმე თავს,
წვიმები კი ხშირი იცის ამ დალოცული ტბიანეთში!

იონა. იქ ვერ მოგარტობ, სადაც გიმონებდა...

მერი. რა სამწუხაროდ, სამწუხაროდს გაიძიბი
ნოლი დღე! რას აიკვირებ ეგ სიტყვა!

იონა. ბევრ რამეზე ვწუხვარ, ჩემო მერი!

პატრონი. რა ბოროტები ხართ სიყვითლე თავ-
გადაღებული კაცები!

იონა. ეგ პარალოქსები შენი გამოშტერებული
ბაზირებისათვის შეინახე.

მელოტი. როგორ ელაპარაკები პატრონს?!

იონა. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ!

მელოტი. მახარავებს, პატრონი!

პატრონი. შეც მახარავებს, მაგრამ რა ქვია,
სტუმარს ხომ არ დავსჯი?! სტუმარი ღვთისაა!

მერი. საიღოს გავაწყობ, პატრონი, დღეს ღუქმა
არ ჩავსვლია პირში!

პატრონი. დაეგდე მანდ!

იონა. ვერ დაქვნიან ბავშვებს შენი ბაზირები,
ღვენილი ყუვილთვის უფრო სწრაფად გარბის, ვიდ-
რე მდედარი!

პატრონი. (მშვიდად) ვერ დაქვნიან და შენზე
ვიყრი ჭავს, ჩემო იონა, წამებში ამოგზიბი სულს!

იონა. (გაკვირვებული იცინის) შე მშინებ წამე-
ბით და სიკვდილით? შე ხომ ისედაც ვიცი, რომ ადრე
თუ გვიან მომკლავ!

მელოტი. გამოვიტრა ყელი?

იონა. გაბედული ნაბიჯით, ბაზირო, იარ!

მელოტი. (წამსვე აყვება) ჩემს მიმინოს სად წა-
უხვალ, შტერო ჩიტუნა!

პატრონი. მარტო დაგვტოვეთ შე და იონა!

(მერი და მელოტი გადიან. სასმელს ჩამოსასხამს!)
ეს ჩვენს ბავშვობას გაუმარჯოს, ჩემო იონა! შე მარ-
თლა მიყვარდი მაშინ, მაგრამ რა მომიტანა ამ სიყვა-
რულმა ტკივილების გარდა?

იონა. შეც მიყვარდი!

პატრონი. და მაგეტომ მესროლე ტყვია? ხო-
წანდარა მერის გულითვისი?!

იონა. გიყვარს?

პატრონი. მიყვარს, მიყვარს! შენ, ჭკვიანა

კაცმა, რატომ არ მოინდომე გაგერკვია, როგორც და
რატომ მოხდა ის ამბავი?

იონა. უნდა მომეყალი მაშინ!

პატრონი. სიცილის ყველა მქადაგებელი ბო-
როტმოქმედზე უარესია!

იონა. უშაღლესი სიყვითლე სამართლიანობაა!

პატრონი. კარგი, მახე იუსი, ჩემო სამართლი-
ანო და კეთილო იონა! ახლა ისიც მითხარი, რატომ
მხოხვედი ჩემთან?

იონა. არ ვიცი!

პატრონი. არ იცი?

იონა. მართლა არ ვიცი! ერთ მშვენიერ დღეს
გამეღიპა ჩემს თევზითა და ნაარულით ამპორებულ
სარდალში, გარეთ გამოვყედი, შეზინდებამდე ვიბოდი-
აღე მტკრიან ქალაქში და ისეთი სიმარტოვე ვიგარ-
ძენი, რომ კინაზად ყუხილი მოვრთე. თქვენი სიძულ-
ელი მირჩევნია ქალაქელთა გულგრილობას. შენთან
ბრძოლითაც დავიღაღე, უფრო სწორედ, დავიწვი.
ჯადმწვარი კაცი კი მალე უნდა მოყვდეს.

პატრონი. მოკლედ, მარტო არ გინდოდა სიყ-
ველილო, არა?

იონა. ჰო, ეგეც არის შენ ისიც არ იცი, შენი
იარაღის საწყობიც რომ ვიპოვე, ერთი ამბავი ავტე-
ხე ქალაქში, მაგრამ კაცმა ყური არ შეიხერტა!

პატრონი. ქალაქი დიდი ხანია ჩემია!

იონა. ჰო, ვიცი!

პატრონი. მაშ იარაღის საწყობსაც მიაგენი?
ეს უკვე ჩემი შეედომია! ეპ, ჩანდაბას ყველაფერი,
მოდი, დავლიოთ! გაგვიმარჯოს!

იონა. გაგვიმარჯოს!

პატრონი. მგლების ჭოგები დარბიან გარშე-
შო, ჩემო იონა, ამიტომაც მგლებად რომ ვზრდი ჩემს
გოგო-ბიჭებს, უფრო მარდ, უფრო ბასრბილებიან,
დაუნდობელ მგლებად, ვერაფერ რომ ვერ მიაყენოს
მთ ის ჭრილობები, აქამდე რომ ვილოკავ ტანზე!

იონა. რა ჭრილობები გქონდა ასეთი? შენ ერთი
გამწვარებული პატარა კაცი ხარ!

პატრონი. სტყუი! პატარაზე ვერაფერს აღწევენ!
(სვამენ. უცებ თითქოს რალაკამ იფეთქაო, ყიფინით
და სტვენით შემობრბინ ბაზირნი და რიტუალურ
ცეკვას იწყებენ. ფეხზე წამოტრიალი პატრონი აღწე-
ვით შესტყერის მათ).

ცალთვალა ბაზირი. (გამოეყვრა მოცეკვა-
ვითა ჭაფუხს) ვიპოვეთ, პატრონი, შევიპარით! ძა-
ლიან გაგვიჭირდა, მაგრამ მაინც მივაგენით კვალს,
იქვე ჩავუტარეთ შელოცვა!

პატრონი. (მგერღში ჩაიკრავს მას) გმადლობო,
ბაზირნი, გმადლობო!

ცალთვალა. ძალიან კითული წყვილი აღ-
მონდა, ჭვარს გვაყვებს! საბოლოო ქამში გოგონა
მოთვინიერდა!

პატრონი. ბიჭი? (უცერად სირუმე დაიბუღებს
ბუნვალოში) ბიჭი-მეთქი?!

ცალთვალა. ბიჭი არ დემორჩილა შელოცვის
წებს!

პატრონი. რაო?

ცალთვალა. ბიჭი შევთვალაა, პატრონი!

პატრონი. (ნაშალადვე სიცილით) შეუძლებე-
ლია, ბაზირნი!

ცალთვალა. (ჭიუტად) რატომ? ჩვენ ხომ

გვქონდა ასეთი შემთხვევა ამ ათილდე წლის წინ.
 პატრონი. (შეკავებული რისხვით) შეუძლებელია-
 ლია-მეთქი!
 ცალთვალა. ეს გიო ნამდვილი შავთვალაა,
 მისი მოთვინიერება შეუძლებელია! ჩემი თუ არ გქონ-
 რად, სხვა ბაზიერებს ჰყოთეთ!
 (ბაზიერთა გგუფი ღუმს)
 პატრონი. შე კი დავიმტკიცებთ. რომ თქვენ
 ცდებით. (შეშფოთებით) სად არის გიო? ახლავ მოყ-
 ვანეთ!

ცალთვალა. უგონოდაა, პატრონი!
 პატრონი. სად არის-მეთქი?
 ცალთვალა. მიზინოების დარბაზშია სიკვდილის-
 თვის ამზადებენ ბაზიერები!
 პატრონი. მელოტი ახლავ ჩემს ოთახში და-
 აწივთ და გვერდიდან არ მოცილდე!
 ცალთვალა. (გაფორებით) რატომ? შავთვა-
 ლას ხომ კლავდა? შე უოველთვის კვლავი შავთვა-
 ლა მიმინოს, ასე მასწავლე შენი რა გემარაბება, პატ-
 რონი, ვეღარ გვესმის! ჩვენ ერთს გვიქადაგებ, თვი-
 იონ კი პირველი არღვე ურყევ კანონს?
 პატრონი. (რბილად) კარგი. ნუ დეღავ, ბაზი-
 ერო, წადი, დაისვენე, გადაღლილი ჩანხარ! სხალ გავარ-
 კვეთ ამ საქონს!

(ცალთვალა პატრულად აკოცებს გამოწვდილ ხელ-
 ზე და ვაღის. მატრონის წარბის აწვევა და მელოტი
 ორი ბაზიერის თანხლებით უკან გაყვება მას).

პატრონი. (გამამხივებლად გაულმეზს გასუ-
 სულ ბაზიერებს) ყველაფერი რიგზე იქნება, მას შემ-
 დეგ, რაც ბიჭი მესაუბრა, ის შინაგანად მხოლოდ მე
 მემორჩილება! მე თვითონ ჩავუტარებ შელოცვას და
 ჩვენს რაშს მამაცი და ძლიერი ბაზიერი შევბატება.
 ხომ გჭერთა ჩემი!
 ბაზიერთა რა ზში. (არეულ-დარეულად გვეჩრად)
 (შემოვიან ორი ბაზიერი და მელოტი, მელოტი
 დანას იმზარალებს ქურთუყის კალთაზე).

I ბაზიერი. უბედურება მოხდა, პატრო-
 ნო, ცალთვალა წაქცია და საკუთარ დანას წამოეგო!

მელოტი. უკვე მოკვდა?
 პატრონი. საკუთარმა გაუფრთხილებლობამ და-
 დლა!

მელოტი. მო, ეგრეთა!
 იონა. (პატრონს ჩუმად) დროზე გადაიყვანე შენს
 ოთახში გიო, თორემ შეიძლება ვინმემ ჩუმად მოკ-
 ლას!

პატრონი. (გალიზანებით) არაა ეგ შენი საქ-
 მე! (მელოტს) ჩემს ოთახში გადაიყვანე ბიჭი და
 უდარაქვ!

(ხელს აქნევს და თვითონ იწყებს რიტუალურ
 ცეკვას, სხვა ბაზიერები ასვენებია).

სურათი მეოთხე

(სისხლასფრად ჩანუქებული, დაცარიელებული ბენ-
 ვალით. სიღრმეში ბოძზე გაკრული გიოა. თავი ღლო-
 ნოდ ჩამოუვლია მკერდზე და მძიმედ სუნთქავს. წელ-
 ზვით ტიტველი, გაოჯლილი მელოტი ტანს იშპია-
 ლედ პირსახლით, შემდეგ წვეოს გაახვევს და ნაზად
 გააბოლებს. შემოდის პატრონი).

პატრონი. (ცოტა ხანს უყურებს განდგურებულ
 გიოს) ახსენა!

მელოტი. (წამოხტება) საქმარისად დამტყუებ-
 ლია პატრონი! მე მგონი, მეთი აღარ უნდა!

პატრონი. (მიღის და თვალის უკეს აუწყავს
 გიოს) ძალიან გიცემია!

მელოტი. მო, ცოტა ზედმეტი მომივიდა!
 პატრონი. ახსენი-მეთქი!

მელოტი. ახლავე! გამოვაფხიზლებ ჩერი!
 (ვერდზე გაღის, წყლიანი კასრი შემოაქვს და სა-
 ნღში შეასხამს ბიჭს. გიო ძლიერდობით წეის თავს,
 მელოტი თავის შინდსდობერ პერანგს იცვამს და თოკე-
 ზიდან ახსნის გიოს. ის ბარბაცით გადადგამს რამდენ-
 ნიმე ნაბიჯს და მაგიდის კიდეს დაეყრდნობა).

პატრონი. რამდენი დღე აშომშილი?
 მელოტი. სამი, პატრონი! როგორც თქვენა
 ბრძანეთ, მეტს ვეღარ გაუძლებდა წინა შელოცვიდან
 დასუსტებულ!

(გიოს სავაზე დაქდობა უნდა, მაგრამ ფეხს გამოკ-
 რავს სკამს მელოტი და ბიჭი ეცემა)

პატრონი. (წამოაყენებს გიოს და მსუბუქად
 გაკრავს სილას მელოტს) რაებს სჩადი?

მელოტი. აბა, ის კარგი იყო, ქვა რომ მკეცა
 თავში!

პატრონი. (რისხვით) გათრეე აქედან!
 (მელოტი ბურტყუნ-ბურტყუნით იქვე შორიხლოს
 ჩამოქდება და კვლავ წვეოს შეახვევს)

პატრონი. (დაყვებით გიოს) არ უნდა გეწყვი-
 ნოს მაგ მუტრუისსაგან, ვირის წხელი, აბა, რა საწყე-
 ნია? რას დაუმსგავსებხარ, ბიჭო, მაგ ოხერს?! ისარ-
 გებლა არა, ჩემა აქ არუფიფიო?! არაფერია! სამაგალი-
 თოდ დაესკი ამისთვის, რა იყო? ვერ დეგხარ ფეხზე-
 (დაიხრება) აუჰ, როგორ დაგსინებია არ მოგცა, ზომ,
 ფეხსაცმლის ვახის უფლებმა? გაიხადე, გაიხადო
 ფეხზე, თორემ მოკვდები, შე საწყალო! (ეხმარება ფეხ-
 საცმლის გახდაში) ამოისუფიქე ცოტა? (წყალს ასწევს)

გიო. (ძლიერდობით ამოღერღავს) მო, ცოტა
 დამიამდა!

პატრონი. მაგარად დაგსინებია! ეს იმიტომ,
 რომ ამდენ ხანს ფეხზე მოგჩინა ყოფნა. ცოტა გაარ-
 გამოიარე ჩემთან ერთად და სულ დაგცხრება ტყვი-
 ლი, ახლა, რაც უფრო გასივდება ფეხი, მით უფრო
 ნაკლებად გეტკინება.

(აქეთ-იქით გატარებს გიოს. ბიჭი ეწყვისს)

ჩემი შარალა, როგორ ჩაგაგდე მაგ პირუტყვის
 ხელში, მაგრამ რა მქენა? სანადიროდ ვიყავი ახლად
 დაგეშილი მიმინოს გამოსაცდელად და სულ ამოღვარდა
 შენი აშავი თვლიდან. შენ მშიერიც იქნები, რა გიყო
 მაინც ასეთი, მაგ ოხერმა? გაშიშლა, ალბათ, გა-
 ქანჭლარა...

გიო. უფრო ჩამახლდა რაღაცას განუწყვეტლივ!
 ოთხი ბაზიერი ენაცლებოდა!

პატრონი. კარგი, დაწყნარდი, დამშვიდდი, ჩემო
 ბიჭო! (თმაზე ეფერება გიოს ალურსიანად)

ეგე, შენი საქმე ვერაა მთლად კარგად! რა დღეში
 გაქვს, ბიჭო, ნერვები, ჩემს მოფერებაზე ცრემლი რომ
 მოგდის?! ასეთი რა გაწამებს მაგ ძალიშვილებმა?!
 დამშვიდობა, მიიწმინდე ეგ სიმწრის ცრემლი! ახლა

უკვე ვეღარავინ გაგიბედავს მასეთ რამეებს, რახან მე აქა ვარ! (მაგიდასთან მიყავს)

ბიკოს, რამხელაზე გაგისივდა ფეხები! ჩამოქვები აქ! (დასვამს ჭირკოზე, ცოტა ხანს უხმოდ უყურებს, შემდეგ შეეცვალა ხმით ეუბნება)

ახლა კი ადები, შე ლაწირაკო, და ეგ ფეხსაცმელი ისევე ჩაიცვი!

გიო. (გაოგნებული) რა კვნა?

პატრონი. რა და, ეგ ფეხსაცმელი ჩაიცვინეთქი! რა იყო? გინდა შემაფურთხოო?! მაგას ვერ მოახერხებ, ნერწყვი გაგიშრა პირში. მელოტო, მოდი, დაეხმარე, თორემ გაგვიზარბაცდა ყმაწვილი!

მელოტო. (მოირბენს) გისმენ!

პატრონი. ფეხსაცმელის ჩაცმაში მოეხმარე გოის!

მელოტო. (დაიხრება და ცდილობს რამენაირად ჩატენოს ბიკის გასიებული ტერფი ფეხსაცმელში) არ ეტყვა, პატრონი!

პატრონი. ჩააცვი-მეთქი! (პუუნის შუქმდე) რატომ არ კენისის?

მელოტო. (ხეწმისი) თავს იკავებს, პატრონი!

პატრონი. ჩემს ჭინაზე, არა?! სჯობია, ცოტა იწრწუნო, შეგინსუბუქებს ტკივილს! (გიო სკამიდან ვარდება) რა დაეშარათა?

მელოტო. გონება დაკარგა რა კვნა, აღარ ეტყვა, პატრონი!

პატრონი. კარგი, დაანებე თავი და სავარძელი შემოიტანე!

(მელოტი გადის და უმაღლესი შეშაგორებს აქიორ, მაღალურბიან სავარძელს)

მელოტო. მოწყობილობები შეეუერთო?

პატრონი. არა, აღარ არის საქირო! მერს ვეღარ გაუღებს!

მელოტო. მეც ასე მგონია! ამდენი არასოდეს გვიწავლა. ოთხ ბაზიერს გაძრა სიკა, სხვები დაილაშინე, ტირიან, გვემუდარებთან.

ამას კინძი ვერ დავაძრავინებ, ცოტას კენესოდა მხოლოდ!

პატრონი. (კმაყოფილებით) ასეთი ბიჭი მჭირდება სწორედ. შავი ღვინო და უში ხორცი მომიტანე! (მელოტს პატარა კალააი და კვარტიანი ბოთლი მოაქვს. პატრონი ჭიბიდან რაღაც შეეკრას იღებს და მელოტს უწვდის).

პატრონი. ამა, აიდე, შეპირებული სათამაშო!

მელოტო. (ბავშვით გახარებული) ხანის ბუშტების გასაშვებია?

პატრონი. ჰო, ქალაქიდან ჩამოვიტანინე!

მელოტო. (ხელზე კონის მას) გმადლობთ, პატრონი! გმადლობთ! ახლა ისეთ ბუშტებს ვაკუშვებ!

(სცენის სიღრმეში გადის. პატრონი ბოთლს გადმოაპირქვავებს, პეშეს გაიყვებს და სახეში შეასტურებს ღვინოს ბიკს, გიო ნელა ახელს თვალებს)

პატრონი. (მხიარულად) ახლა ცოტა წახიდილიდე, გიო! ხორცი, მართალია, უშია, მაგრამ ტრადიციას ვერ უფლდატებ, მიზინოებს ჩაუტრება ასე ხდება!

(ძალით ატენს პირში უში ხორცის ნაჭრებს, შემდეგ ბოთლსაც მიყავდებს ტურნებზე)

დალიე, დალიე, გიო! გიპირს ყლავა? ცოტა დაიხვენე! ახლა ხორცი შეჭამე! ნუ მეწინააღმდეგობა ღვიწრო მოატანე... აი, ახე! მელოტო, კასრი გული გერვია!

(მელოტი კასრს მოარბენინებს, ბიჭი ხელს აკრავს, ღებდა, პატრონი შუბლით უქირავს გოჭრკენულს ეს იმიტომ, რომ ნაშინშლარი ხარ, ჩემბ-მეჭმემაქს (წამოაყენებს, ხელსახოცი უწმენდს პაგეს)

ახლა მოხერხებულად მოიწვეე მაგ სავარძელში და ყურადღებით მომისმინე! ძალზე საინტერესო ამბავი უნდა გაამბო. მერწმუნე, ამჭერად გულწრფელი ვარ!

(ჩაიგრეტს მოუკიდებს და ტურნებში ჩაუღვდს გიოს, ის უღონოდ ურტყამს რამდენიმე ნაფხას)

უვიცავე, ვილაპარაკო სიმართლე და მხოლოდ სიმართლე.

ტბიანეთში ცხოვრობდა ერთი უმაწავილი კაცი. წინასწარ რომ არ დაგახნო, გეტყვი, რომ ის უმაწავილი შე გახლავარ! უბრალოდ. მესამე პირში უფრო ადვილია მოყოლა, ვიდრე საკუთარ თავზე.

ღამაში და ღონიერი იყო ის უმაწავილი, უბაძლო ბაზიერი და დაუღლილი მოქიფე, ხელგაშლილი და მხიარული მეგობარი. ჰყავდა ერთი ძმასავით შერკდილი ამხანაგი, სახელად იონა. და ჰყავდა იმ იონას საცოლვე. სახელად შერი, შვენიერი მერი. ბედნიერი და უღარდელი ეგონა ყვევას. და არავინ უწყობდა რამხელა ქრილობას ატარებდა იგი მკერდში. ეპ, ჩემო გიო, სახედდუროდ, მას საკუთარი ძმაცაცის საცოლვე შეუყვარდა, შეუჩნდა მას, თავიც შეაყვარა, მაგრამ საქმე საქმეზე არ მიდგა, რევინ უჩრადი ბაზიერი უძღლური აღმოჩნდა საყვარელ ქალთან აღერსში. გვიან ნიხვდა, რომ ღმერთს მისთვის მამაცაცობაზე უარი ეთქვა, იგი არ ძმელა, გიყვარდეს ქალი, მასაც უყვარდეს, მოაგარი კი აკრძალვინდა, ბუნდში ჩაეცვა ერთ დროს საყვარელი გოგონა, აშიშხილა, ჩააუტრა, გამოათაყვანა, და რამდენიმე უფროსი ბაზიერს მიუვდო საჭიჯანდა. შემდეგ, იონამ იძია შური მეგობარზე და მხარში დაეკლდა ის... დაქორლმა ბაზიერმა ტყვე მისცა თავი, იონა ციხეში ჩააუღვდეს, მერი კი გაბოხდა... რა იყო, ისევე გული გერვია?... (კვლავ გადააყუღებს ბიკს კასრზე და შუბლს უქერს ხელით)

აი, ასე მინდა ბერიოს გული, სიყვარულის სხე. ნებაზე, რა არის, აგორის და ბოლოს, ეს სიყვარული? ხაფანგი ნაბიჭვრებისათვის! აი, ის ხანის ბუშტია, მელოტი რომ უშვებს! რა მოგიტანა ამ სიყვარულმა ივითგვების გარდა. სიყვარულის ყველა ცნება კვირანა ადამიანებმა მოიგონეს სხვების გასაბრკველად.

უნდა გესმინა, როგორ წყევლა-კრულვას უთვლიდა ის შენი ანი სიყვარულს, მოთვინიერების შემდეგ, სიყვარული ხომ ბიძოტრი ღაღატაო, შხამიანი ქრილობა!

შეხედ მელოტს, ის დიდხანს არ დაემორჩილა შელოცვის ხერხებს და სრულყოფილ იდიოტად იქცა. შენ კი უფრო ფაქიზი სულის ბიჭი ხარ და მე არ მინდა, რომ შენც ტვინგამოაყუბულ ღაქიად ვაქცეო. ნე არასოდეს მეთვლიება შვილი და გადაწყვიტე შენ გოჭილო, ჩემო გიო. მე და შენ დიდ საქმეებს გავაყუბეთ! სულ მალე მე ტბიანეთის მეზობელი ქვეყნებიც დამემორჩილებთან. მე შენ ვარჩენებ ჩემი იარაღის უზარმაზარ საწყობს, მე შენ სხვა საიდუმლოებებსაც გაგანდობ, მაგრამ მანამდე ისე უნდა ამოყვება შენს

სულში სიყვარული, რომ ფერფლიც არ დარჩეს მასში, ფერფლიც არ დარჩეს!

(სადაც იქნებეს და ქარიშხლის ღრიალი შემოვირდება ბუნჯალოში, ქრება და იწინება სინათლეები, მელოტი სანის ბუმბუტებს უშვებს, პატრონი ბუქებში ჩატრენია გიოს და რაღაცის ჩაყვირის ყურში, ცოტა ხანში ქარიშხლის ხმაური წყდება და მისავათებელი პატრონი თავს ანებებს გიოს)

პატრონი. (მელოტს) ანი შემოიყვანე! (მერის ანი შემოჰყავს, პატრონი გიოს წამოაყენებს და ოღნავ უბძებებს ხელს).

ანი. გამარჯობა!

გიო. გამარჯობა, ანი!

ანი. სულ ნაცემმა უნდა იარო, ბიჭო!

გიო. (მხრებს იჩეჩავს) რას იზამ, უიღბლო ვარ!

მგარამ დელიდან იშვიათად მნახავ გალახულს!

ანი. აბა, შენ იცი!

გიო. რა გადაწყვიტე!

ანი. რისი? დარჩენის? ჰო, ასე აჯობებს, დავრჩები!

გიო. შეც იგივე გადაწყვიტე! (პაუზა)

ალარაფერი დამჩრა მყერდში, ანი!

ანი. რა აღარ დავჩრა? ჰოო, მივხვდი, შენ ნუ მი-

კცევ ყურადღებას!

გიო. ფერფლიც არ დარჩა!

ანი. ჰო, ფერფლიც არ დარჩა!

გიო. (პატრონს) მე მჭერა შენი!

ანი. (მერის) მე მჭერა შენი!

პირველი ნაწილის დასასრული.

II ნაწილი

სურათი მხატვარი

(ბუნჯალო. მერი ბუხიარანი ზის და ქსოვს, მის გვერდით ანი ჩამოძვარა. ისიც ქსოვითაა გართვლი. სამი ბაზიერი გოგონა ბადეს ლამბავს. მაგივას მელოტი და ოთხი ბაზიერი შემოსხლდომიან და ბანწის თამაშობენ. ყოველი წაგებული ხელის შემდეგ მელოტი ეპლებს აღრქილავებს და მუშტს ურტყამს მაგიდას). (სცენის სიღრმეში გიო და პატრონი სხედან. რაღაცაზე საუბრობენ).

მერო. ძალიან დაიხსლოვა პატრონმა გიო, გვერდიდან აღარ იცილებს!

ანი. ჰო, შეც შევამჩნიე!

მერო. (ჩადიქრდება) უცნაურია, მაინც როგორ შეცდა ასე ცალთვალა?

ანი. მიტოვებ ჩაყვინთა ორმოში ისე, მართალია გიოს, არც შე მჭეროდა გიოს მოთვინიერების, მაგისი ამბავი რომ ვიცი!

მერო. რაო, დედავდე?

ანი. არა, ჩემთვის უკვე სულ ერთი იყო!

მერო. (მკაცრად) არ უნდა იყოს შენთვის სულერთი, ყოველი ახალი წევრის შემომბატება ძალზე საჭიროა ჩვენთვის!

ანი. ჰეუას ნუ მასწავლი, მერი! მე ხომ მივხვდი, რატომ ამბატერებსდი ჩემი მღელვარებით?!

მერო. შე დედაშვილურად.

ანი. არ მაინტერესებს შენთან დედაშვილობა!

სამკარისად დავუმტკიცე ჩემი ერთგულება პატრონს, ასე რომ, გამოცდები აღარ მჭირდება!

მერო. კარგი, დამშვიდდი! (პაუზა)

ანი. შენ ერთი ეს ამიხსენი! წელიწადი აქა ვარ და კაცმა ვერ გამობედა ხელის ხლებმა. თქვენი ამბებში თავისუფლება გავსო!

მერო. პატრონი პირველი ღამის უფლებას ყველაზე ღირსეულს აძლევს.

ანი. მერე და ვინ არის ის ყველაზე ღირსეული?

მერო. ვნახოთ! ძალიან გეჩქარება?

ანი. (მხრებს იჩეჩავს) არა, საჩქარო რა მკვებს უბრალოდ მაინტერესებს.

(გარედან ხმაური შემოიჭრება. კენესა-კენესით შემოიბრბის I ბაზიერი, მას მათარაბით მოსდევს გიო და გაშტებთ: ურტყამს).

გიო. ღორივით დაგვლავ, შე მათხოვარო!

I ბაზიერი. მამატიე, მამატიე, გიო!

გიო. მაგ ენას ამოგაძრობ, ბაზიერი!

I-ლი ბაზიერი. წამომცდა, წამომცდა!

(მელოტი წამოხტება და ისიც ხეთქავს ბაზიერს)

გიო. დაანებე, მელოტო, თავი ნუ ერევი ჩემს საქმეებში, ეს მართკ მე მხეხება! (დანას ხსნის)

I ბაზიერი. არ მომკლა! (უჩოქებს) შე-

ნინდე, შემინდე!

გიო. (დანას იჩეჩავს) დაიმახსოვრე შენ და შენის-თანებმა!

პატრონი. (შემოდის ხმაურზე) რა ხდება, გიო!

გიო. არაფერი.

პატრონი. როგორ თუ არაფერი!

გიო. არაფერი-მეთქი!

მელოტი. ბაზიერმა გააბრაზა გიო! პატრონმა თავისი ნაბიჯარი რატომ დავასვა ყველას თავზეო?!

პატრონი. წადი, აქედან! (გიოს მოხვევს მკლავს) დაწუნარდი! ზედმეტად ფიცხი გახდი!

გიო. შენი დამსახურებაა!

პატრონი. სად იუავი მთელი ღამე?

გიო. ბოჭუჭი.

პატრონი. (გაცივინება) თავი დაანებე მაიმუნობას და მიპასუხე!

გიო. ქალაქში!

პატრონი. რატომ არ მკითხე?

გიო. არ ჩავთვალე საჭიროდ!

პატრონი. რაზე წახვედი?

გიო. ისე, გავიხიერე!

მელოტი. საქმე არა გქონდა და დიდხანს ვიბოდილეთ ქალაქში, მერე გადაწყვიტეთ, პოლიციის უფროსის სახლი გადაგვეწვა!

პატრონი. რაო?

მელოტი. გიომ თქვა, ბარემ რახან საქმე არა გვაქვს, პოლიციის უფროსის სახლი გადაგვეწვაო!

პატრონი. მერე?

მელოტი. მერე გადავწყვიტე, დედა ვუტყვიოთ! თვითონ პოლიციის უფროსიც გიომ ვირზე შეხვა უკულმა და ასე ატარა ქალაქში! გახარებული ხალხი სულ კულში დავგდედედა. გვლოცავდა!

პატრონი. მართალია, რასაც ეს იდიოტი ამბობს?

გიო. მართალია.

პატრონი. (გაფთხობით) როგორ გაბედე ჩემთან შეუთანხმებლად? პოლიციელები რაღას აკეთებდნენ?

გიო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

მერო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

ანი. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

მერო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

ანი. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

მერო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

ანი. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

მერო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

ანი. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

მერო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

ანი. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

მერო. მელოტს ჰყავდა შეუენებელი ორი იარაღით!

პატრონი. რომ ეცნეთ?

გიო. მერე რა, ქლაქი მაინც შენია. პოლიციის უფროსი ჩვენ უკვე კარგა ხანია აღარ გვიკიდრება!

პატრონი. საიდან იცი, გვიკიდრება თუ არა?

გიო. თუ არ ვიცი, ეგებ შენი ბრალია!

პატრონი. რა არის ჩემი ბრალი?

გიო. უველა საქმეს რომ მარიდებ!

პატრონი. იმიტომ, რომ გიფრთხილდები!

გიო. არ მჭირდება მე შენი მოფრთხილება!

პატრონი. ვაი, რომ ძალიანაც გვიკიდრება და საერთოდ, არ იფიქრო უველაფერი გაპატიო! წადი, მიმინოები ჩაასურ!

გიო. გული მერევა უკვე იმ დასჯინებული დარბაზისკენ!

პატრონი. ძალიან ადვილად გერევა გული, წადი! (გიო ყუყმანობს, შემოდის მთვრალი იონა).

იონა. მეც რომ ეგ მინდა.

იონა. რაო, პატრონის შვილობილო, ვერ მორიგადი მაჩიოვსანი? დაუჭერე, დაუჭერე, ხომ იცი, შენთვის კარგი უნდა!

გიო. დამანებე, იონა, თავი!

იონა. როგორც ატყობ, მე დიდი ხანია უკვე თავი დაგანებე! (პატრონი) შენ კი რა ადვილი გვგონა კაცის გაჭრდა!

პატრონი. რას დაბოდილობ აქ, იონა? ვერ ხედავ, რომ უველას ნერვებს უშლი? ერთხელაც იქნება, მოკლავს რომელიმე ბაზიერი!

იონა. მეც რომ ეგ მინდა.

პატრონი. რა გინდა?

იონა. რომ მომკლან და წარწერა ჩამომაკიდონ... იონა, რომელიც უველას ნერვებს უშლიდა, გაჯამწვარი კაცი ვიცი, რომ უნდა მოკვდეს, მაგრამ თავის მოკვლის თავიც რომ აღარა მაქვს!

პატრონი. მართლა ძალიან დამლადე, იონა, კი-სერი გიმტერევირა, რაც გინდა, ის ქენი!

იონა. რაც მინდა? დალევ: მინდა!

პატრონი. მაინც არ შესმის, რას დაეძებ აქ?

იონა. (თავს დახრის) სულ ორი ადამიანი დამრჩით, ვისთანაც რაღაცა მაკავშირებს. შენ და მერი!

პატრონი. კიდევ გიყვარს მერი?

იონა. საკვირველია!

პატრონი. არა, შენ ნამდვილად გიყი ხარ!

იონა. (სევდიანად) რატომ, იმიტომ, რომ მიყვარს? შენ, შენ განა ნორმალური ხარ? შენ ხომ არასოდეს გუყვარებია!

პატრონი. შენ მიყვარდი!

იონა. ხომ კი?!

პატრონი. მართლაც, მართლაც და ვერ აუთხანე, კახას გამო რომ შემისულე!

იონა. ნეტა მომიყალი მაშინ!

პატრონი. ნანობ?

იონა. ვნანობ რომელია?!

(პატრონი ხელს ვარტყამს, იონა ეცემა)

იონა. (სტუმართმოყვარე კილოთი) გვერდზე მომიტევი, პატრონო. ერსაუბროს!

მერი. რა იყო, რაზე იჩხუბებ?

იონა. კერაფრით ვერ გადაწყვეტით, მელოტის თავზე დაფსმის პრობლემა!

მელოტის. რაც პატრონმა დაგაკლო, მე დაგიმატებ!

იონა. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ!

მელოტის. აი, ასე მამარაგებს ხული! (იონა დგება, კასრთან მიდის და ღვინოთ ავსებს ჭიქას) ერსაუბროს!

იონა. (გიოს) იცი, რატომ მიყვარდი, გიგუნე?

გიო. რატომ, იონა?

იონა. მე შენ შავთვალა მეგონე! მე დიდი ხანია ვლდობდი, რომ მოვიდოდა ბიჭი, ვისაც ვერ მოაოკონიერებდნენ, ვერ მოკლავდნენ მასში ადამიანს!

გიო. ახლა აღარ გიყვარვარ?

იონა. ახლა? (ჩაფიქრდება, შემდეგ ღვინოს შეასხამს სახეში ვოს)

გიო. ხელი არ გაანძრო, მელოტო! (იონას) იცი, იონა, ტბისპირეთში ნაადრევად დანგრეული საუდრის კედელზე ფრესკა ვნახე!

იონა. (ფლემავტურად) არ მაინტერესებს!

გიო. მისმინე! თვალბებრიალა, ხარისკისერა ბიჭი იყო იმ ფრესკაზე, თავზე ეყლის გვირგვინი ჰქონდა...

იონა. არ მაინტერესებს!

გიო. მისმინე-მეთქი! იმ ბიჭს უკველთვის მიზნედილს და სევდიანს ხატავდნენ, ხოლო ფრესკაზე მეტროპოლი და ძლიერი იყო, როგორც მაშინ, ფარისევლები რომ გაუარა საუდრიდან!

იონა. არ მაინტერესებს!

გიო. (უკან მიპყეება) ნუთუ, ვერაფერს ხედები?

იონა. (მერის) როგორ ხარ, ტურფა ასულო?

მერი. დავბერდი, იონა!

იონა. (მოდის მასთან და თმზე ეფერება) არა, მერი, შენ დღეს ისეთივე ლამაზი ხარ, როგორც მაშინ, რედაბუთი წლის წინათ!

მერი. რატომ დღეს?

იონა. სწორედ ზღეს, სწორედ დღეს!

ანი. (სიცილით) დღეს აღარ იქნება, იონა?

იონა. აღარაფერი იქნება ზვალ!

ანი. ნუ გავტრები, გობოვო!

იონა. შენც შავთვალა მეგონე, ანი!

ანი. სისულელეების ლამაზაკს ვერ ვიტანი!

იონა. მე კი შენ ვერ გიტანი რა გიყვით მაინც ასეთი პატრონა? რითი დაგაკოდათ სული (ყვირის) ხელები მაჩვენე! ეს ნაიარყეები მაინც არ გახსოვს, მისი გულმისათვის რომ დაიფატრე ვენებო.

ანი. (გულგრილი ღიმილით) მერე რა, რომ მახსოვს!

შენ ცოცხა სისულელე ჩავიდინა?

იონა. თქვენი დედა ვატირე მე... უველასი!

მელოტის. ჩემიც?

იონა. შენი არა! შენი არა, მელოტო!

მელოტის. (ნასილოფენები) მოდი დაველიო!

იონა. მოიცა! (მერის) გახსოვს ზღვისპირა სახლზე რომ ვოცნებობდით!

მერი. მახსოვს. (იონა უცერად მიდის მასთან, წელში გადახვეწს და ტურბეშო კოსნის)

მერი. რა გეშარტება, იონა!

(იონა ცეკვას იწყებს, რაღაც უცნაურ, აღტყინებულ ცეკვას. უველა გაოგნებული უყურებს, იონა ასევე უცერად შეერდება და დიღბანს უყურებს უველას)

ანი. რა იყო იონა, გვიმახსოვრებ?

იონა. პო, ალბათ!

ანი. რა დაგეშარტა?

მერი. არ ვიცი!

ანი. (გიოს) როდემდე ვიქნები ასე?

გიო. რა გინდა?
ანი. სთხოვე პატრონს მოგცეს პირველი ღამის უფლება, თორემ შენის შიშით კაცი ვერ გამოკარებია.

გიო. შენთვის ხომ სულერთია?
ანი. არა, რატომ? შენთან მაინც უფრო მიჩვეული ვარ. აბა, რომელიმე ბინძურ ბაჭიერს გინდა დავუწვევ? გიო. ვინა ხარ შენ, იქნებ არც გიცნობდი?
ანი. არ მიცნობდი?

გიო. კარგი, მერე ვილაპარაკო!
იონა. შელოტო, საქმე მაქვს შენთან!
შელოტო. რა საქმე გაქვს, იონა? (იონას გვერდით გაქვას, მერამ რომ არ გაიგონოს.)
იონა. თავი მინდა ჩამოვიხრჩო!
შელოტო. რატომ?
იონა. ასე მომიხდა უცებ!
შელოტო. მერე?
იონა. მერე ის, რომ უსუფის გაკეთება არ ვიცი!

შელოტო. უსუფის გაკეთებას რა უნდა.
იონა. გამოკეთე.
შელოტო. თუკი გაქვს?
იონა. მაქვს! (აწუღის ჩუმად თოკს) მაინცდამაინც ნუ გამოაჩენ!

შელოტო. კი, მაგრამ თავს თუ ჩამოიხრჩობ, ხომ მოკვდები?

იონა. რასაკვირველია.
შელოტო. არ გაგკეთებ!
იონა. მე შენ გთხოვ!
შელოტო. (გაკვირვებული) რას შვრები?
იონა. მე შენ ძალიან გთხოვ, გამიკეთე უსუფი!
შელოტო. იცი, ჩემთვის არავის არახოდეს არაფერი უთხოვია. მხოლოდ მიბრძანებენ ხოლმე.
იონა. შე კი გთხოვ, გეხვეწები!

შელოტო. შენ პირველი ხარ, ვინც არ მიბრძანა და შეგეხვეწა! კარგი, გაგკეთებ! (შელოტო და იონა გადიან)
მერო. დასაღვეად წავიდნენ!

ანი. აღბაჰ!
მერო. მე უცნაურად მიყურებდა!
ანი. უყვარხარ!
მერო. რაო?

ანი. უყვარხარ-მეთქი!
მერო. ერთხელ და სამუდამოდ დაიმიხსოვრე, რომ სიყვარული არ არსებობს, არ არსებობს! აბა, გაამეორე!

ანი. არ არსებობს!
მერო. რა?
ანი. სიყვარული.
მერო. აბა, ესხა ერთად ვთქვათ!

ანი. მერო. სიყვარული არ არსებობს!
(შემოდის შელოტო)
შელოტო. საწყალი იონა, არ უნდა დამეკრებინა. მისთვის, რა კარგად მღეროდა! საწყალი!

ანი. რა მოხდა?
შელოტო. არ უნდა დავთანხმებოდი იონას!
მერო. რა მოხდა-მეთქი, შელოტო?
შელოტო. იონა შეკოცდა!
ანი. რატომ? რა მჭირს შენი შესაცოდი?
შელოტო. განა ცოდო არ არის? ქანაობს საწყალი ქარში.

მერო. მოიცა, კაცო, აგვისენი, ვინ ქანაობს სად ქანაობს?
შელოტო. ზევე ქანაობს იონა.
ანი. რატომ?

შელოტო. თქვენ გადამრევთ მე! თავი ჩამოიხრჩო და ქანაობს ახლა საწყლად-მეთქი, რაა ამაში გაუგებარია?

პატრონი. (ცვლავ შემოდის გიოსთან ერთად) კიდევ მოხდა რამე?

ანი. იონამ თავი ჩამოიხრჩო!
გიო. რაო?
მერო. თავი ჩამოიხრჩო იონამ!
პატრონი. ეჰ, იონა, იონა...

შელოტო. მე ვციხობ, სიკვდილის წინ რამე ხომ არ გინდა მითხრა-მეთქი?

გიო. (სწრაფად) მერე, გითხრა რამე?
შელოტო. კი.

გიო. რა გითხრა?
შელოტო. ღრუტ, ღრუტ, ღრუტ; ისევ გამაბრახა საწყალმა! ღრუტ, ღრუტ, ღრუტო, მითხრა!

სურათი მეექვსე

(ბუნგალო. გახვითქული შელოტო ბუხარს შემს, უცვებდა. ანი და მერი გიოს ემსახურებინან.

გიო გრძელი მაგიდის თავში ზის და უგემურად ილუქმება. ეამი-ეამ რალაკაზე ჩაფიქრდება ხოლმე და დანით აწერავს მაგიდას. ანის ღვინო სავე ღოკი შემოაქვს, მაგრამ გიო ანიშნებს, არ მინდაო და ისიც მორჩილად შეტრიალდება. მერის ყვავილების კონა მოაქვს და ცალ-ცალკე შემოუწყოებს გიოს თევშს).

გიო. (ქუშტად) რა უბედურებაა ეს?
მერო. (დამფრთხალი) მინდვრის უვავილებია, თვითონ დაკრიფე!

გიო. მოაშორე აქედან!
I ბაჭიერი. (მოწიწებით ეკითხება გიოს) რას მიბრძანებ, გიო?

გიო. (გაკვირვებით) რა უნდა გიბრძანო, ხომ არ შეიშალებ დღეს სუყვლა?

I ბაჭიერი. ნება მომეცი, ერთი საიდუმლო გაგანლო!

გიო. ჩემი მემკვიდრედ შერაცხვის საიდუმლო?

I ბაჭიერი. (წინწამხდარა) პატრონმა მე დამავალა დღევანდელი დღესასწაულის მომზადება!

გიო. აბა, შენ იცი!

I ბაჭიერი. მოხარული ვარ, ასეთი ღირსეული მემკვიდრე რომ ეყოლება პატრონს! იმედია, არ დანიგვიწუბე, გიო!

გიო. შელოტს დაუძახე!

(პირველი ბაჭიერი შელოტს უბოძბს)
შელოტო. (ტანსაცმლის ფერთხვით მიდის გიოსთან) რას მიბრძანებ, გიო?

გიო. დაქეცი და ჩემთან ერთად ივასშე!

შელოტო. გმადლობო (ჩამოქდება)

გიო. კამე! (შელოტო ილუქმება) რას გელაპარაკებოდა იონა თავის ჩამოხრჩობის წინ?

შელოტო. (პირგამოტენილი) უსუფი გამიკეთეო!
გიო. კიდევ?
შელოტო. (ჩაფიქრდა) ძალიან გთხოვო!
გიო. სხვა არაფერი გითხრა?

მელოტი. სხვა არაფერი.
 გიო. კარგად გაიხსენა!
 მელოტი. კიდევ ის მოხარა... ღრუტ-ღრუტო!
 გიო. გადი რა, მელოტო, სანამ რამე არ გდრუხვ თავში!

(მელოტი ბუხარს ებრუნდება. გიო ცოტა ხანს უტარავდა ზის და მაგიდის ზედაპირს ჩაშტერებია, შემდეგ გამოერკვევა და თუთუნის ქისას დიიბერტყავს ხელზე)

ანი. (მაგიდასთან შეჩერდება) მომეცი, გაგიხვევ!
 გიო. დაჯექი, ანი!
 ანი. (ჩამოკდება) გახსოვს, ჩემი გულიხთვის მთევ-ვეებთან ჩხუბი რომ მოგივიდა და ხელი მოგტყდა. მაშინ ვისწავლე, შენ გიტირდა ცალი ხელით გახვევია!
 გიო. (ჩახვეულებს) მახსოვს!
 ანი. დღეს შენ მიემკვიდრე ხლები და ჩვენი მომავალი პატრონი!
 გიო. ვიცო.
 ანი. პატრონმა ჩემთან პირველი დამის უფლებამო შენ მოგცა!

გიო. ვაგეც ვიცო.
 ანი. შენთვის მინახავდა თურმე ამდენ ხანს!
 გიო. (პაუზის შემდეგ) თმები შეგიტრია, ანი!
 ანი. პო, ცხელია თუ არ მოგწონს, ისეც გაიწვრილი!
 გიო. არა, ასეც კარგია! (თელ მათ საუბარს იან სდევს მაიცი სიჯვარულის მუსიკალური თემა)
 ანი. (აწეღის წეკოს) სწრაფად მერსდება!
 გიო. (გააბოლებს) გმადლობო!
 ანი. მომისმინე, ჩვენ მაინც ბევრი რამ გვაკავშირებს!

გიო. (დაძაბულად) რად მეთუბნები მაგას!
 ანი. იმედია, მე გამომდი მთავარ ბაზიერ ქალად. მერი დაბრტა და გამოსტერდა! შენი მხარდაქერა მჭირდება! გიო, მერი ძალიან მავიწროვებს!
 გიო. (პაუზის შემდეგ) კარგი, შენ ფიქრებ ამაზე, სხვათა შორის, სად არის შენი შინდისფერი კაბა? მახსოვს, ერთ დილას შენმა სიცილმა გამაღვძა, თვალი გავახილე და შენ დაგინახე იმ შინდისფერ კაბაში, ყურბზე ბღის უწნები გეკეთა საყურებედალ... ძალიან კარგი იყო!
 ანი. ახლა არა ვარ კარგი?

გიო. შენ ახლა ძალიან ავადა ხარ, ანი. მაგრამ მე მერა, მაღე გაგივლის ეგ დაწევილილი...
 ანი. (განციფერებთი) სულაც არა, მშვენივრად ვგრძნობ თავს, რატომ მოთხარი, ავადა ხარო!
 გიო. ალბათ, მომჩვენან!
 ანი. შენს ოთახში დავაგო ლოგინი?
 გიო. ამაზე მერე ვილაპარაკო!

(ანი ვადის, შემობრბის მერი)
 მერა. ყველაფერი მზად არის, გიო! ახლავე გაგ-პარსავ და გაჯალამაზე! ტანსამოსი საყოთარი ხელით გაგიუთოვე, არავის ვანდე! მობრძანდი, ზეიმი უკვე იწყება!

სურათი მეშვიდე

(მუნგალო სავსეა ბაზიერებით. პატრონი შემოდევ-პულზე შემდგარა, უკან მერი, მელოტი, ანი და პირველი ბაზიერი დგანან. ბაზიერა რაზმი სულგანაბული უსმენს პირველ ბაზიერს)

ბაზიერი. ბაზიერო, ამაყო ტომო, ვინ გაგწინდათ, ვინ შეგლოცათ პირველმა?! ვინ მირვიდა, ვინ ავიხვიათ თვალით კანაფით, ვინ გმწვინდათ ლათ და ზიშმილის შემდეგ ვინ დაგაპურათ უში ხორცილთა და შვი ღვინით?! ვინ ჩაგურჩულებდათ უტენავს ახრებს, ვინ გაგწვრთნათ და ვიჩვენათ ერთადერთ სწორი გზა?! ვინ ავიხვიათ თვალით ცხოვრების მკაცრ, თანგან ფერებზე, ვინ შოგინერგათ არსებობის წარუშლელი თანი, ვინ გაგხადათ მონალირინი?! და რამელი ზეკაცის დაბადების დღეს ვეიშობთ გა-ფოხულის ამ საღამოს?!
 ბაზიერი. რა საზმი. პატრონი!!! პატრონი!
 (პატრონი ხელს მაღლა სწევს)
 პატრონი. ბაზიერო! ამას დიდი მადლიერების გრძნობით ვისმენ.

ჩემი შეგნებული ცხოვრება, მთელი ჩემი ენერგია და სულსიკვეთება მე მოვახმარე გზას აცდენილი ყმაწვილებისა და მიწინაობის მოშინაურება-მოთვინიერების საქმეს. თვალს რომ გადავავლებ გაფრენილი წულების ქარიშხლიან დღეებს, კანონიერი ხიამაყე შეუღლება, არცერთი წუთით, არცერთი წამით არ შეეყოყმანებულვარ არჩეული გზის სისწორეთი.
 დადა დრო დადი ცვლილებებისა, კაცობრიობა უნდა განიოვიფუღდეს მოგონილი და უახრო ტვირთად ქცეული გრძნობებისაგან. ამიტომაც გამოვღლიტეთ იმ მატყუარა ლიბრგადაფარებული ხილვების სამყაროს...

თქვენ მე ზეკაცს მიწოდებთ! ეს არ არის სწორი. მე ერთი რიგითი ჯარისკაცი ვარ ჩვენი დიდი საქმისა. (საპოეტესტო ღრინცელი)
 ბაზიერო, გულწრფელად გეტყვით, ცხოვრებამ უხვად დამაჩიფოვდა. არაფერი მაქვს საწუწნო. მხოლოდ ერთი რამ მიკუდავს გულს: წლები გარბიან, ორმოცდამათე შემოდგომას ვეწიარე, ხილო მემკვიდრე შევილი, ძე არა მუავს.
 მე ვერ დატოვებ ჩვენს საქმეს ობლად. ყველანი სიკვდილის შვილები ვართ და ერთადერთი თხოვნა მაქვს თქვენთან. დამახალვავეთ ტრიალ მინდორში. არ არის საჭირო კანდაცებები, ერთი ღიდი დაადეთ საულავს და თან ჩამაყოლოთ ჩემი ერთგული, ოქროსთვალეა ბიზინო მენაშულა!

მერა. (დაუჩიქებს პატრონს) უბრძანე, თუ ცოცხალი ვიქნ, მეც მომკლან და საფლავში ჩამატანონ შენთან და მენაშულთან ერთად.

ბაზიერი. (წინ წამოიჭრება) მეც, მეც!
 პატრონი. (ჩაიჭირდება) კარგი, მერიც ჩამატანეთ!

(მერი ხელზე კონის პატრონს, შეშინებული ბაზიერი სასწრაფოდ მიმალება)
 პატრონი. (ღიმილით) ახლა ყველა თუ დავიხვცეთ, ვინდა გაჯარმელებს ჩვენს საქმეს? გვეყოფა სევდა, სიკვდილი შორსა. დღეს ჩემი დაბადების დღეა, ვიხიარულით. გაიღმეთ!

(ბაზიერები უახროდ ილიმებთან)
 დღეს მინდა გავანდოთ ის დიდი საიდუმლო, მე და მირბე წლების განმავლობაში რომ ვინახეთ და თქვენცო არ გაგიხვლებოთ. ეს იყო ჩემი ყველაზე მნიშვნელოვანი ცდა. ბოლო თექვსმეტი წლის განმავლობაში ჩვენს რაზმში სამოცამდე ბავშვი დაიბადა. არც ერთმა თქვენგანმა არ იცოდა რომელი რომლის შევილი იყო.

ბავშვები ქაბოდან. მერისა და ექვს ყრუ მუნჯ ბაზი-
ერ ქალს სადაც მოჰყავდათ ისინი და საიდუმლოდ მა-
ლავდნენ. ბავშვები ცალ-ცალკე ოსრდებოდნენ. ჩემი
უკანასკნელი ცდაც ის იყო, რომ აქ გაჩენილ ბავ-
შვებს აღარ ქდასკრებოდათ გამოლოცვის მძიმე
დღეები და მშობნის მოთვინიერებისებური ხერხები,
მათ ჩემის მოსაზრებით, სისხლით უნდა გადაცემოდათ
მშობლებისაგან ის თვისებები, რაც მე ჩავინერგეთ,
ბაზიერნი!

ისინი მოვევლინებოან პირველ სრულყოფილ თა-
ობად, რომელიც დაუღებს სათავეს თავისუფალი კა-
ცობრიობის ბედნიერ მომავალს. დღეს ამ საზოცო ბავ-
შვებან ათი თვესმეტე წლის ხდება. ბოლო წელიწადს
მათზე მზრუნველობა და აღზრდა დაევალა თქვენს მე-
ცობარს გიოს და იგი ჩემგან ამ საიდუმლოს ეუიარა!

დღეს ათი გოგო-ბიტი მინდორზე ვავა, ისინი პირ-
ველად შევხვდებიან ერთმანეთს, ნდითი აღჭურვილი
ბაზიერები თვალუორს ადევნებენ მათ და ბოლოს
უნდა მოგახსენოთ მთავარი სათქმელი, დღეს არჩეული
უნდა იყოს ჩემი მეგვიდრე, ჩემი შვილიბილი!

მე ჩემს ძედ და მეგვიდრედ ვრაც ჩვენს რიგებში
ავლიაზე უფრო ვვიან შემოსულ წევრს ვიოს!

(და უცებ თითქოს რაღაცამ იფეთქო, ვაისმის
სულის ამფორიაცებელი ბავუნი, მგრგინავი მუსიკის
პანგებს თან ერთვის ზარების მძლავრი რეკვის ხმა.

შემაღლებაზე გამოჩნდება გიო. ბაზიერები მწკრივ-
დებიან და ორი მხრიდან მიემართებიან მისკენ. გიო
ოდნად ზოზობინ გამომეტყველებით, ორივე ხელს უწ-
ვინს საამბოროდ მოწიწებისაგან წელში მოზრღ,
რგვში ჩამდგარ ქალებს და კაცებს.

ბაზიერები იწყებენ რიტუალურ ცეკვას, სადღესას-
წულოდ მორთულ გიოს შუაში ჩაიყენებენ და აღტკი-
ნებულა შეჩაბილებით, დანაგაშიშვლებულბი როკო-
ვებს მას გარშემო. გიოც იბიშვლებს სატევარს და მათ-
თან ერთად იწყებს ცეკვას წრეში. პატრონი ბედნიერი
ღმობლით შესცკეროს ამ სურათს. ბაზიერნი ველური
შემახილებით ტოკავენ ადგილზე)

პ ა ტ რ ო ნ ი. გამაგორეთ დღისას კასრები, გაშა-
ლით სუფთა, დღეს ჩაპურების დღეა, იზიარულით.

(ბაზიერი ქალები და კაცები სასწრაფოდ შლიან
სუფრას. მოგაროებენ მუხის კასრებს. მზიარული შე-
მახილებით დარბიან წინ და უკან. ისმის ლანდვაგი-
ნება, სიცილი. გრძელ სუფრას შემოუსხდებიან. იწ-
ყება ღრეობა).

ან ი. (მერის) ჩემთან პირველი ღამის უფლება
ვიოს აქვს!

მ ე რ ი. ვიცო, გილოცავ!

ი ბ ა ზ ი ე რ ი. (მელოტს) მელოტო, მოდი, შე-
რეგებისა დავლიოთ!

მ ე ლ ო ტ ი. დავლიოთ, ილონდ, გიო აღარ გააბ-
რაზო!

(ანის პირველი ბაზიერი მიუქდება გვერდით და
რაღაცაზე უწყებს ჩუმად საუბარს. ანი გულგრილად
უიშვებს, ქალდის ჩიტებს ავეთებს და მალა ისერის.
პირველი ბაზიერი გაღიზიანებით შეუპურებს მას).

ი ბ ა ზ ი ე რ ი. როგორ მოგეწონა ჩემი დღევან-
დელი გამოსვლა?

ან ი. კარგი იყო!

ი ბ ა ზ ი ე რ ი. (მოშლილი) დანებე მაგ ჩიტებს თა-
ვი და მე მისმინე!

(ყურში ჩასტერჩილებს რაღაცას)

ან ი. (მოუტრიალდება) განა არ იცი, ბაზიერო, გიოს
რომ მისცა პირველი ღამის უფლება პატრონს მისთვის
რას აუტანინარ, უბედურო!

ი ბ ა ზ ი ე რ ი. მაპატიე, ნუ გამამხელ!

ან ი. (იციის) ამ ერთხელ მიპატიებია!

(პირველი ბაზიერი შევიბო ამოისუნთქავს და იქა-
ურობის ვაეცლება)

პ ა ტ რ ო ნ ი. ახლა ჩვენს უფლისწულს მოვუხმე-
ნოთ?

(გიო ფებზე დგება, მაგრამ ამ დროს ყველს ეუ-
რადლებას დარბაზში შემოვარდნილი ყრუ-მუნჯი ბა-
ზიერი ქალი შიპყრობს. ყრუ-მუნჯი მერის მიტკრება
და თათბის მოძრაობით უხსნის რაღაცას)

მ ე რ ი. (თვითონაც თითებით ეციხება ქალს, შემ-
დგე პატრონს მოუტრიალდება) უცნაურ ამბებს ჰყე-
ბა ეს ყრუ-მუნჯი, პატრონო... ის ათი ბავშვი, მინ-
დორზე რომ გაიყვანეს...

პ ა ტ რ ო ნ ი. თქვი, ნუ დამილიე სული!

მ ე რ ი. მე არაფერი ვიცო, ბოლო წელი გიო
ზრდიდა მათ!

ფინალი

გი ო. მე გეტყვი, პატრონო! შენს მიერ მოწამ-
ლულა ლეკვაბა ერთ წელიწადში ადამიანებად ვაკიე-
ყოველ ღამ ვახვედრებდი ტყეში, ვამგობრებდი და
ვაყვარებდი ერთმანეთს!

პ ა ტ რ ო ნ ი. (ზარდაცემული) გიო!

გი ო. ერთი სინდფეს ჩააკვირდი, პატრონო!
მოკლული ბაზიერის არჩილი ხომ არ ვიპაუუნებს
თვალს? ის მართალი იყო, შავთვალა მიმინის კლა-
ვენ! შენც დროზე უნდა მოგვყალი!

ი ბ ა ზ ი ე რ ი. (დანას იძრობს) არც ახლა ვვიან!

გი ო. ვვიან არის, ბაზიერო, ვვიან!

პ ა ტ რ ო ნ ი. (მკლავებს შლის და ბარბაციტ მიღის
მისკენ) გიო!

გი ო. ბაზიერნი! თქვენ, ვინც დაივიწყეთ და ფეხ-
ქვეშ გაითვლიეთ ყველაზე წინდა სიყვარული, მეგობ-
რობა, სიყეო, თვგანწრევა, ვინც გაივირანით საყუ-
იარი სულის მიხდერები, მძულხარო და მცოდებითი
არ ვაპატიებთ საყვარელი გოგონას სულის დასაზი-
რებას, არ ვაპატიებთ იონას თვთმკვლევლობას და
არც თქვენს მოკლულ კაცობას ვაპატიებ მას, ვისაც
თქვენ პატრონს უწოდებთ! მე თქვენთან დავტრი,
რათა შური მეძია და მე ვიძიე შური! შავთვალა არ
თვინდებდა, ბაზიერნი!

თუ ვაიგონე, პატრონო, შორი აფეთქების ხმა?!
ეს შენი იარაღის საწყობი აფეთქდა! სუნი თუ გცემს
კვამლის, ეს შენი მიმინოების დარბაზი იქნის! ევირილი
თუ გესმის ბებერი მეწამულის?! ყველა მიმინოს თო-
ცი დაეპირობა. გენმის მათი ფრთების შხუილი, არ
ვიკვირს, რა უცერად დაბნელდა ამ გამოშინისას,
შენი მიმინოების ჭარმა დავარა მზე! ცნობ მეწამულ-
ლას ფრთების სიმდერას?! შენი სახანაშვილო ზარია,
პატრონო! დღეს მე მომკლავენ, მაგრამ გლოვის ზარი
შენზე რეკავს, შენზე, უდღუერო ტირანი! ჩემმა გა-
მოზრდილმა ბავშვებმა გააკეთეს ეს, იმ ბავშვებმა, შენ
რომ მანდ და ჩამაბარე!

ბაზიერებო, ბაზიერებო, მე თქვენ მძულხარო,
მიყვარხარო და მიცოდებთ!

პატრონი. (წინ გამოვარდება) არ მომიკლათ შეილი! არ მოკლათ! არ მოკლათ ჩემი შეილი!

(ბანჯიბები დანებს იშოშვლებენ)
I ბ ა ლ ე რ ი. აქედან მოაშორეთ ეგ ბებერი მძორი! პატრონი. (ბოღვასავით) ჩემი შეილი! ჩემი შეილი!

(ქრუნჩხვაკეულ პატრონს გლაკებს უტრიალებენ)
გ ი ო. ანი, ანი, მოდი ჩემთან!

(ხელს იწვდის მისკენ, მაგრამ ადგილიდან მოსხლებული ბზიერა დანას ურტყამს ფერდში. ბაზიერი ვაგონიბები ორი მხრიდან მიმართებიან გიოსკენ და საითაოდ ურტყამენ დანას. დამჩხილი გიო ადგილზე ჭანაობს, მაგრამ არ ეცემა)

გ ი ო. მე თქვენ მიეყარაბრთ და მეცოდებ-
(ბოლოს ანი რჩება მარტო. ის ნელი ნაბიჯით მიდის გიოსკენ და უკანასკნელ, სასიცილოდ დარტყმას აყენებს ბუკს) ანი!

(მემდეგ თვალები ეხუტება, საყვარელი გოგონას მხრებზე ჩამოკურდება და ძირს ეცემა. ანი მოტრიალდება და რაღაც სომნიბულურ ცეკვას იწყებს. ბაზიერები უკან-უკან იხევენ და ბოლოს მხოლოდ გიოს გვაძიან ჩაჩოქილი პატრონი და მერი, იქვე მდგარი მელოტი და მოცეკვავე ანი რჩებიან)

პ ა ტ რ ო ნ ი. გიო, გიო!
გ ი ო. (თვალს ახელს) ანი... ანი სად არის!

მ ე ლ ო ტ ი. ანი ცეკვავს!
გ ი ო. ცეკვავს? | რ ა ა ლ ტ რ ს ი ა ნ ი უ ო ფ ი ლ ა.

მ ე რ ი. ვინ, გიო?
გ ი ო. რ ა ა ლ ტ რ ს ი ა ნ ი უ ო ფ ი ლ ა ს ი ყ დ ა ლ ი!

(თავი გადაუვარდება).
პ ა ტ რ ო ნ ი. (ბღავის) გიო!

მ ე ლ ო ტ ი. (თვალს უხუტავს გიოს) დააწეზე თავი, გიო მოკვდა.

პ ა ტ რ ო ნ ი. (ხელ დაემობა, შემდეგ იტრიალებს სწევს) მარტო მე და შენ დავარჩით, მერი. აღარც იონა, აღარც გიო! ე, დროზე უნდა მომეკლა გიო! დროზე უნდა მომეკლა, სანამ შეეფყარებდი!

მ ე რ ი. სანამ შეეფყარებდი?
პ ა ტ რ ო ნ ი. პო, სანამ შეეფყარებდი!

მ ე რ ი. (ჩაფიქრებით) შენ მთელი ცხოვრება მატყუებდი!

პ ა ტ რ ო ნ ი. შავთვალა გოგო-ბიჭები დარბიან მინდროზე. თითოეულში გიოს სულის ნაწილია. მერი! ჩვენ დავმარცხდით!

მ ე რ ი. შენ მთელი ცხოვრება მატყუებდი!
პ ა ტ რ ო ნ ი. (დიღხანს უფურებს მერს, შემდეგ დანას უწყობს). გამომართვი და აქვე გამათავი!

(მერი დანას იღებს და შემართავს)
მ ე ლ ო ტ ი. (რბილად ჩამოართმევს დანას) რაღა ზრი აქვს, წავიდეთ, მერი!

(ლაქიბად წამოაყენებს და მიჰყავს)
პ ა ტ რ ო ნ ი. მე შენ მინდროზე წავიყვან, შეილო, შენს შავთვალა გოგო-ბიჭებთან!

(ხელში აიტაცებს გიოს და ნელი ნაბიჯით მიდის) ანი. (წამით წყვეტს ცეკვას, პატრონთან მიდის და თავდადალებულ გიოს თმზე გადაუხვამს ხელს) რა უხეში ქოჩორი გაქვს, გიო!

(პატრონი გადის. ანი ცეკვას განაგრძობს, მაგრამ უეცრად საიდანღაც შემოიჭრება მიმინოების ფრთების შეხების ხმა, რომელიც ნელ-ნელა ძლიერდება და თანდათან ფარავს ყველას და ყველაფერს!)

დასასრული

პანორამა

თუმცა, ადრე, ორკესტრი თავის საგანტროლო ტურნეებში მონაწილეობისათვის იწყებდა ხოლმე მაიერს. მაგალითად, აშშ გამართულ ამასწინანდელ გასტროლებში მონაწილეობა მიიღო საბინა მაიერმაც. სადაც ამერიკული პრესის მაღალი შეფასება დაიმახსურა. ადმინისტრაციული დებულების საწინააღმდეგოდ (ეს დებულება ვაკანსიაზე პრეტენდენტისათვის ითვალისწინებს განსაკუთრებულ კონტრაქტს, რომელიც განსაზღვრავს საგამოდლო ვადას) ორკესტრის მმართველობამ უარი სთქვა ეცნო მაიერთან შესაბამის ხელშეკრულება. რომელიც მასთან ადმინისტრაციამ გაფორმა (ეს მოხდა კარაიანის დაუინებოთი მოთხოვნის და დასავლეთ ბერლინის სენატის კულტურის განყოფილებასთან ხანგრძლივი თანხმობის შემდეგ). ორკესტრის რისხვა ოსნს გადატყდა მთავარ ადმინისტრატორს, განაწევნებულმა კარაიანმა სანქციებს ნიშნით: ბერლინის ფილარმონიის უცვლელმა მხატვრულმა ხელმძღვანელმა ვერო დაადო ყველა არასახელმწიფრებელი გამოსვლის, მათ შორის ჩვეულებრივ გასტროლებს, ზაღბურგისა და ლუცერნის ფესტივლებში მონაწილეობას, ტელევიზიაში და რადიოში გამოსვლებსა და ჩაწერებს — ე. ი. მოღვაწეობის სწორედ იმ სახეებს, რომელთაგან მიღებული ღირძალი შემოსავალი უშუალოდ ორკესტრატებში ნაწილდება. მხოლოდ ერთ, საშობაო, კონცერტზე გამოსვლაზე ყვადამ დასავლეთ ბერლინში მუსიკოსებს

100 ათასი მარკა ზარალი მოუტანა. თუმცა საამისოდ ორკესტრის არავითარი იურიდიული უფლებები არა აქვს, იგი მაინც მოითხოვს ადმინისტრაციული დებულებისა და მთავარი ადმინისტრატორის შეცვლას. დასავლეთ ბერლინის სენატი პირდაპინილი შესცქერის ამ კონფლიქტს. კარაიანის მომავალმა შემეკიდრემ, როგორც ჩანს, სათანადო დასვენები უნდა გააკეთოს ამ გამოუვალი კონფლიქტიდან. მიმოხილველთა აზრით, ახალი მთავარი დირიჟორი მალე დარწმუნდება იმაში თუ როგორ ცდილობს დასავლეთ ბერლინის სენატი კომპრომიზებს შემეუბოთ დააღწიოს თავი კარაიანის კანონიერ მოთხოვნებს (დირიჟორისა, რომელმაც თავისი სიცოცხლის 30 წელი შესწირა კლავის კულტურული ცხოვრების ესოდენ ამაღლებას), თუ რა უმწეოდ შესცქერის სენატი ტანჯულის პოაში მდგარ მსოფლიოში ყველაზე მაღალხელფასიან ორკესტრს, რომელიც ასე ებრძვის თავის მხატვრულ ხელმძღვანელს, რომლის დამსახურებაა სწორედ ორკესტრის ყველა შემოქმედებითი წარმატება და ფინანსური კეთილდღეობა. მიმოხილველთა აზრით, ორკესტრანტების „განუზომელი პატივმოყვარეობის“ საფუძველზე წარმოქმნილი ეს კონფლიქტი, ეჭვის ქვეშ აყენებს ამ კოლექტივის მომავალს.